

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ
ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

⊕ ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ
ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΣΚΕΨΕΩΣ

ΤΕΥΧΟΣ
14

εβδομαδιαία
λαϊκή εθνικιστική
εφημερίδα

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ ΛΑΪΚΗ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ | 13 ΙΟΥΝΙΟΥ 2016 | 1,90 € | ΜΑΖΙ ΗΤΟΥ | -98%

ΚΡΙΤΟΣ, ΤΥ, ΑΡΙΣΤΕΡΟ... ΟΛΑ ΤΑ «ΠΛΟΥΤΟΠΟΙΙΑ» ΛΟΥΓΕΥΟΥΝ ΜΑΖΙ ΜΙΑ (ΑΚΟΥΩ) ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΤΑ της Χρυσής Αυγής
από την απόλυτη γάγνωτο ερώσου της Αριστεράς και της οργάνωσης των καναλιών της διαδοκίας την παρέλαση στην γενού του υπό την υποψηφία του Νίκου Σκουρλέτη

ΑΠΟ ΤΟ «ΦΩΤΙΑΖΕΣ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΩΝ» στην ζεστή αίγαλα της Ομιλίας

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΝΑΤΟ ΤΟ ΙΔΙΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ

ΤΟ PLAN X Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ Η ΟΠΗ ΤΗΣ ΗΛΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

«ΔΙΑΤΟΥΛΕΣ» ΣΤΟΝ ΦΑΝ ΔΙΟ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΑΓΙΑΤΕΣ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΩΝ ΑΝΤΙΑΡΑ ΔΙΑΝ ΑΙΓΑΙΟΥΡΓΙΑ ΔΙΑΥΓΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ (MALL CENTER) ΣΤΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Πολιτική αρχαιολογική αναστάλωση στην Ασκελάν της Ηλαστονής

ΑΥΓΑΜΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣ ΣΤΗΝ ΞΑΝΘΗ ΑΠΟ την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

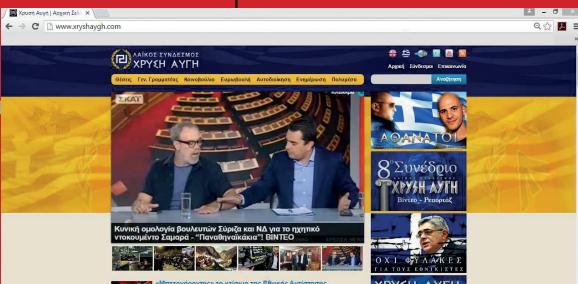
ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΕΡΙΑ ΑΠΟ την ΟΡΑΚΙΑ

ΕΣΗΚΟΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΕΡΟ: ΟΜΑΔΕΣ ΔΙΑΙΤΟΥΔΑΚΙΚΗΣ, ΜΕΤΑ ΤΑ ΒΙΑΙΑ ΕΙΔΕΞΕΙΔΑ ΤΟΝ «ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟ» ΑΛΜΠΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

www.XAgr.net

Η πλεκτρονική
εφημερίδα της
Χρυσής Αυγής

24 ώρες ενημέρωση
με αποκλειστικές ειδήσεις
για την Ελλάδα
την πολιτική
και τις δράσεις
του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος

ΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΞΕΡΕΙΣ |

ΕΜΠΡΟΣ

Εβδομαδιαία Εθνική Εφημερίδα
Η φωνή της Αριθμείας

- Εθνική Άμυνα
- Γεωπολιτική
- Γεωστρατηγική
- Ένοπλες Δυνάμεις
- Εγκληματικόπτα
- Λαθρομετανάστευση
- Οικονομία
- Πολιτική
- Πολιτισμός
- Ιστορία

Κάθε Σάββατο
με 1 ευρώ

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

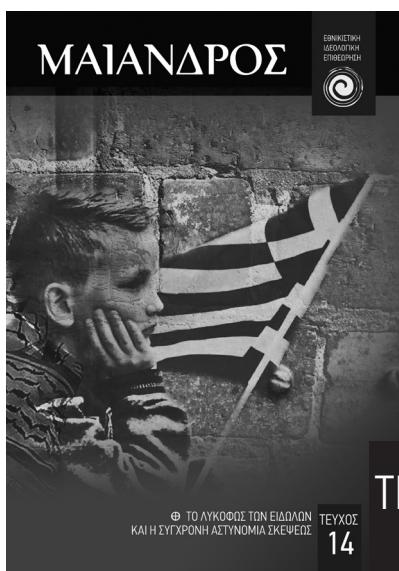
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2016

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΝ:

Ν. Έξαρχος
Ν. Λεμοντζής
Α. Κωνσταντίνου
Μ. Μπίλη
Γ. Μάστορας
Κ. Αλεξανδράκης
Ε. Καρακώστας
Κ. Πενέσην
Π. Αντωνίου
Ε. Καρακιόζογλου

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Δημήτρης Βλαχόπουλος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ:
Τσιορλίνη Μαρία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 06** Η Ιδεαλιστική φύση του Εθνικισμού
- 12** Εξόδιος... ανακολουθία
- 16** Η Ραψωδία των Νεκρών
- 24** Ο αντιμπολεσθικισμός του Κωστή Παλαμά
- 30** Το Λυκόφως των Ειδώλων και η σύγχρονη Αστυνομία Σκέψεως
- 40** Ανεξάρτητος Μεραρχία: Μια Ωδή στον Ελληνικό Ήρωϊσμό
- 48** Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός: Φιλόσοφος, μέντορας και πρωτοπόρος εθνοκοινωνιστής
- 56** Σίτσα Καραϊσκάκη: Το Γραμματόσημο
- 60** Η Μάχη της Χαιρώνειας
- 64** Τα Μνημεία μας σε Ομηρία

Σε εποχές ιδεολογικής αμάθειας και συσκότισης, όπως η σημερινή, η αποστολή των περιοδικών εντύπων με ιδεολογικό περιεχόμενο είναι κάτι παραπάνω από σημαντική, καθώς αποτελούν φάρους φωτισμού και πυξίδες πορείας, οι οποίες οδηγούν στην διαφυγή από τον κόσμο της σύγχυσης και του σκοταδιού. Το νέο τεύχος του Μαιάνδρου αποτελεί μία ακόμη μικρή, αλλά ουσιαστική, συμβο(υ)λή προς τον προορισμό αυτό.

Στο πρώτο κείμενο περιγράφεται το σαφέστατα ιδεαλιστικό περιεχόμενο της Εθνικιστικής Κοσμοθεωρίας και Βιοθεωρίας, η οποία βρίσκεται έπι φωτός μακριά από την υλιστική θεώρηση του μαρξισμού και του φιλελευθερισμού, θεωριών οι οποίες αποτελούν γέννημα της ίδιας της μήτρας, και γι' αυτό έχουν κοινό ομφάλιο λώρο με την χρηματιστική νοοτροπία.

Ο επόμενος σταθμός αποτελεί μία «βουτιά» στην ομηρική εποχή και στην σαγηνευτική (απ' όλες τις απόψεις) Οδύσσεια. Το Ομηρικό πρότυπο ξεδιπλώνεται δια μέσου των περιπετειών του πολυμήχανου Οδυσσέα, ο οποίος με την κατάβασή του στον Άδη και το βασίλειο των νεκρών αντιλαμβάνεται την πραγματική ουσία και ερμηνεία της διαδικασίας της Ζωής.

Την σκυτάλη παίρνει ένα κείμενο το οποίο. Συνεχίζοντας το ταξίδι μας στις σελίδες του Μαιάνδρου, βλέπουμε ότι η Παλαιά Διαθήκη αποτελεί πάντοτε αντικείμενο μίας πολύ ενδιαφέρουσας μελέτης, ακριβώς γιατί κάθε φορά που συμβαίνει αυτό μας δίνεται η ευκαιρία να καταλάβουμε και να συνειδητοποιήσουμε ολοένα και περισσότερο τις φαντασιώσεις ενός λαού, ο οποίος θέλησε να τις παρουσιάσει ως ιστορία του. Αυτή η μελέτη του «περιούσιου λαού» οδηγεί σε πολύ χρήσιμα συμπεράσματα γύρω από την απομυθοποίηση ή μη, αφηγήσεων που παρουσιάζονται μέχρι και σήμερα ως αναμφισβήτητα Ιστορικά γεγονότα.

Γυρνώντας και πάλι στον 20ο αιώνα, είναι μία ευκαιρία να ανακαλύψουμε τον σαφέστατο αντιμπολεσεβικισμό που διέπει την δημιουργική σκέψη του Κωστή Παλαμά και να τον φέρουμε σε αντιδιαστολή με τις επαναλαμβανόμενες προσπάθειες των εγχώριων μπολσεβίκων να καπολευθούν το έργο και πολύ περισσότερο τα νοήματα του Μεγάλου αυτού Έλληνα Εθνικιστή.

Στην συνέχεια έχουμε ένα κείμενο το οποίο στον τίτλο του (και όχι μόνον) ενώνει την Νιτσεϊκή Σκέψη με την Οργουελιανή καταγγελία, διαπραγματεύεται την «ειδωλοποίηση» προσώπων και

καταστάσεων που εξυπηρετούν τις καθεστωτικές επιδιώξεις και νοοτροπίες. Συνδυάζεται, επίσης, με τις κατασταλτικές μεθόδους τις οποίες διαχρονικά χρησιμοποίησε η αστυνομία σκέψης των αντιφυσικών και ανελεύθερων καθεστώτων προκειμένου να εδραιώσει την τυραννική της παρουσία.

Μία άγνωστη στους περισσότερους συμπατριώτες μας πτυχή της Ελληνικής Ιστορίας αναλύεται στην συνέχεια, η οποία έχει να κάνει με τον υπαρκτό θρύλο της Ανεξαρτήτου Μεραρχίας με τελικό σκοπό την απελευθέρωση της Ιερής Κωνσταντινούπολης. Το πρώτο μέρος αυτής της πτυχής ξεδιπλώνεται με τον πλέον ενδιαφέροντα τρόπο.

Ακολούθως έχουμε την ανάλυση ενός προσώπου που το περιεχόμενο της δημιουργικής ζωής του οποίου έχει καταστεί αντικείμενο εκμετάλλευσης από πολλούς αρκετούς άσχετους ή (πολύ χειρότερα) δολοπλόκους, του Γεωργίου Πλάθωνα Γεμιστού, ο οποίος σε μία αρκετά κρίσιμη για τον Ελληνισμό Ιστορική καμπή τον ώθησε σε πολύ σημαντικό βαθμό με τις σκέψεις και τις προτάσεις που διατύπωσε, οι οποίες ήταν βουτηγμένες στο Αθάνατο Νερό της Αρχαιοελληνικής Πηγής.

Επόμενο είναι ένα «χαμένο» μέσα στον χρόνο, αλλά χωρίς να έχει φθαρεί στο παραμικρό η ανεξίτηλη αξία του, άρθρο της διαπρεπούς Ελληνίδας Εθνικίστριας Σίτσας Καραϊσκάκη επανέρχεται στην σημερινή εποχή μέσα από τις σελίδες του Μαιάνδρου, δίνοντας μία ακόμη διάσταση στο έργο της, έστω κι αν πρόκειται για μεταφραστική προσπάθεια.

Η συνέχεια ανήκει σε μία από τις πιο σημαντικές εμφύλιες διαμάχες της Ελληνικής Ιστορίας, την Μάχη της Χαιρώνειας, η οποία επί της ουσίας σηματοδότησε την Αυγή της επικράτησης των Μακεδόνων έναντι των υπολοίπων Ελλήνων.

Το ταξίδι σε αυτό το τεύχος του Μαιάνδρου κλείνει με μία προειδοποίηση από το παρόν, η οποία αφορά το παρελθόν και επεκτείνεται στο μέλλον. Και αυτό, γιατί έχει να κάνει με την κατάσταση ομηρίας στην οποία βρίσκονται αρκετά Αρχαιολογικά Μνημεία, τα οποία δείχνουν τόσο το Αθάνατο Μεγαλείο της Ελλάδας όσο και την τραγική σημερινή κατάσταση της. Αποφεύγοντας τον όρο «διάβασμα», σας προτρέπουμε να μελετήσετε (και) αυτό το τεύχος του Μαιάνδρου, έχοντας υπ' όψιν ότι η Αληθινή Γνώση είναι Δύναμη Ανίκητη.

Η Ιδεαλιστική φύση του Εθνικισμού

Όταν σκέφτεται κάποιος την ειδοποιό διαφορά, τι είναι αυτό που ξεχωρίζει την κοσμοθεωρία του Εθνικισμού, τον ιδιαίτερο δηλαδή τρόπο με τον οποίο ο Έλλην εθνικιστής ατενίζει την πραγματικότητα, αντιλαμβάνεται τις συνθήκες και ερμηνεύει τις πολιτικές και διεθνείς συγκυρίες, ευκόλως καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η βάση της κοσμοθέασης μας είναι καθαρά πνευματική, ιδεαλιστική και υπερβατική.

ΤΟΥ Νικόλαου Λεμοντζή

Όχι, ο εθνικιστής δεν διαθέτει υλιστικό πρίσμα, δεν βασίζεται στα υλικά αγαθά, δεν επιδιώκει να κερδίσει «η τάξη του», να υπερισχύσει έναντι άλλης, όπως ακριβώς έκαναν και κάνουν μέχρι και σήμερα οι μαρξιστές. Όπως ακριβώς είχε άλλωστε δηλώσει ο «πατερούλης» του μπολσεβικισμού Λένιν, ερμηνεύοντας τη θεωρία του Κεσιλέ Μαρδοχαίου(Μάρξ): «Η φιλοσοφία του Μαρξισμού είναι ο υλισμός». Ας σταθούμε λίγο σε αυτή την ίδια την έννοια του υλισμού προκειμένου να ψηλαφίσουμε τις

διαστάσεις που προσλαμβάνει.

Υλισμός είναι μια βασική φιλοσοφική θεωρία που προτείνει πως όλα τα στοιχεία που αποτελούν το Σύμπαν είναι ύλη και πως όλα τα φαινόμενα είναι δυνατόν να εννοηθούν ως υλικές αλλολεπιδράσεις. Ως θεωρία, δεν αναγνωρίζει καμία σχέση ανάμεσα στο πνεύμα, τη συνείδηση και τις ιδέες και στο Σύμπαν και στις αλλολεπιδράσεις ανάμεσα σε αυτά. Συνεπώς, καμία μεταφυσική αξία δεν υπάρχει, καμία Ιδέα, κανένα επίπεδο συνείδησης.

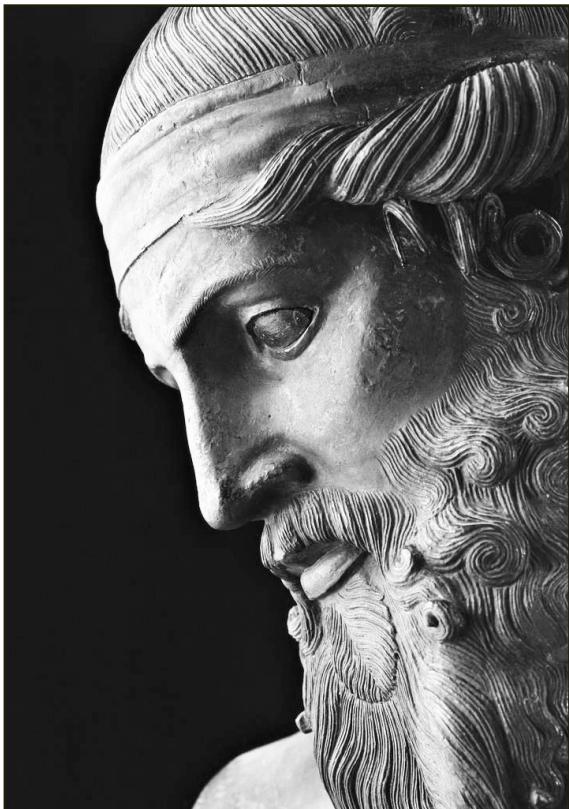
Η σύνδεση της πραγματικότητας με τα υλικά αγαθά, εκφράστηκε πλήρως από τους πρώτους «κυβερνήτες-εργάτες», που εφόρμοσαν την υλιστική οικονομική τους θεωρία, δημιουργώντας εκατομμύρια σύγχρονους σκλάβους και οπωσδήποτε εκατομμύρια τάφους αυτών.

Ωστόσο, δημιουργείται εύλογα μια διαπίστωση: ο πνευματικότητα και οι Ιδέες, οι αθάνατες έννοιες που βρίσκονται στον ουρανό και σύμφωνα με τον Πλάτωνα, η ψυχή τις γνωρίζει προτού κατέλθει και μπει στο φθαρτό σώμα, για να τις ξαναθυμηθεί μέσα από την κατάλληλη εκπαίδευση, δεν διαδραματίζουν κανέναν ρόλο στο ανθρώπινο γίγνεσθαι, στη Φύση, σύμφωνα με τους μαρξιστές. Αμέριος αμέριος. Με αυτή την πεποίθηση σφονωμένη στην ανεπαρκή αντίληψη τους δημιούργησαν ένα τεράστιο τέλμα στο ρωσικό λαό και κατέπέκταση σε όλες τις χώρες επιρροής τους,

οδηγώντας στον αφανισμό και την γενοκτονία όποιον δεν εξυπηρετούσε τα υλιστικά σχέδια τους. Ο υλισμός ήταν που οδήγησε τους μπολσεβίκους να καταστρέψουν οτιδήποτε πνευματικό, ιδιαιτέρως ότι σχετιζόταν με τον Χριστιανισμό, μια θρησκεία κατεξοχήν πνευματική, καθώς μπορούσαν να αντιληφθούν τη σημασία που έχει η Πίστη σε μια Ιδέα, όπως αυτή της Ορθοδοξίας. Άλλωστε έβλεπαν με τα μάτια τους την αντίσταση που προέβαλλαν όσοι αρνούνταν να ασπαστούν το μπολσεβικό πρόγραμμά τους και να καταστήσουν εαυτούς δούλους στα κολεκτίβογιε χαζιαστβο(κολχόζ), την αθεϊσμό και την κακώς εννοούμενη κοινοκτημοσύνη που επέβαλλε σε όλους εξοντωτικές συνθήκες εργασίας, κομμουνιστική επιμόρφωση και αδυναμία στη σκέψη. Ζητούμενο άλλωστε του μπολσε-

Η πνευματικότητα
και οι Ιδέες,
οι αθάνατες έννοιες
που βρίσκονται
στον ουρανό, σύμφωνα
με τον Πλάτωνα,
η ψυχή τις γνωρίζει
προτού κατέλθει
και μπει στο φθαρτό σώμα

βικισμού είναι η έλλειψη κριτικής σκέψης και συνολικά αφαιρετικής ικανότητας, μιας και οι «ιθύνοντες νόες» επιθύμησαν τη δημιουργία άβουλων παθητικών όντων, τα οποία στερούνται την ενατένιση της πραγματικότητας. Εργατικά χέρια που δίνουν ζωή και κίνηση σε ένα κράτος που δεν έχει σκοπό την πνευματική, θιθική, πολιτισμική και πολιτική εξύψωση των πολιτών αλλά την εξαχρείωση και την τελμάτωση σε όλα τα επίπεδα, ενώ παράλληλα οι μπολσεβίκοι κυβερνώντες πλούτιζαν και συγκέντρωναν υλικά αγαθά, συνεπείς στον ιστορικό ιδεολογικό τους υλισμό.

Οι Ρώσοι, λαός κατεξοχήν χριστιανικός, που θεωρούσαν εαυτούς συνεχιστές της Βυζαντινής παράδοσης και πολιτισμού, είδαν στην πράξη τι σημαίνει υλισμός. Βίωσαν την εφαρμογή του στη διακυβέρνηση, μια εφαρμογή την οποία υπέστησαν πολλά έθνη, στενάζοντας υπό τον ζυγό της σοβιετικής υλιστικής-μπολσεβικικής νοοτροπίας, που επιζητούσε την ύλη, τους πόρους, τα κεφάλαια για μια μικρή κρατική ολιγαρχία, που στη διάθεση της είχε εκατομμύρια εργάτες για να της τα εξασφαλίσουν. Δεν ήταν πνευματικό κίνημα ο μπολσεβικισμός, αλλά μια υλιστική υστερική προσπάθεια επιβολής στο Πνεύμα. Κοιτώντας σήμερα τους θλιβερούς και εμμονικούς υλιστές θιασώτες του μπολσεβικισμού, παρατηρεί αυτή την έλλειψη πνευματικής οξυδέρκειας και αφαιρετικής ικανότητας καθώς αυτοί οδηγού-

νται στον ξύλινο πολιτικό λόγο, την ασυνέπεια λόγων και έργων και την αντιφατικότητα στις αρχές και τις ιδέες που πρεσβεύουν μιας και αυτές είναι κενές. . πνεύματος και άρα σημασιολογικού περιεχομένου και οπωσδήποτε λαμβάνοντας υπόψιν την κοινοβουλευτική τους παρουσία επί δεκαετίες, παραπρεί εύκολα ο οποιοσδήποτε την ακόρεστη δίψα τους για μισθούς, επιχορηγήσεις και κομματικούς στρατούς. Πλήρης επίρρωση και εφαρμογή της υλιστικής τους νοοτροπίας συνεπώς.

Στον αντίοδα του Υλισμού, βρίσκεται ο Ιδεαλισμός, το Πνεύμα, οι Ιδέες. Ο θεϊκός Πλάτων, όπως προλέχθηκε, τις ανήγαγε σε έννοιες αθάνατες και αιώνιες, κατοικούσες στα ουράνια, αναλλοίωτες και σημαντικές για τον βίο του ατόμου. Είναι δυνατόν να τις γνωρίζει κανείς αν λάβει την κατάλληλη εκπαίδευση, να τις ξαναθυμηθεί η Ψυχή του. Είναι αυτές που διαχρονικά δίνουν το έναυσμα για Αγώνες. Είναι αυτές στις οποίες ορκίστηκαν όλοι οι μεγάλοι Αγωνιστές, δίχως να περιμένουν κάποια ανταπόδοση, οικονομική ωφέλεια ή υλική απολαβή. Και για αυτό ο αγώνας τους κρίθηκε και κρίνεται σημαντικότερος διότι ενυπάρχει σε αυτή τη στάση ζωής μια αυταπάρνηση, μια αυτοθυσία, μια επιλογή ανιδιοτελής και σπουδαία. Αυτού που θυ-

σιάζει κάτι υλικό, το σώμα του, για να πετύχει η Ιδέα στην οποία πιστεύει. Κανένας μπολσεβίκος ή φιλελεύθερος, οι κατεξοχήν υλιστές, δεν θυσιάζει κάτι πνευματικό, διότι θεωρεί πως δεν υπάρχει πνευματικότητα, για να κατακτήσει και να κορέσει τον υλισμό του. Ακόμη μια ποιοτική ένδειξη ανωτερότητας που σφραγίζει την υπεροχή του Εθνικισμού, είναι η διάθεση που διακρίνει όλους τους Εθνικιστές να θυσιάσουν τα πάντα προκειμένου να δουν την Ιδέα του Λαϊκού Εθνικισμού, να γίνεται καθημερινά πραγματικότητα, μέσα από τον πολιτικό ακτιβισμό. Οι Εθνικιστές μεταφέρουν το Πνεύμα, μεταλαμπαδεύουν την Μεγάλη Ιδέα, είναι αυτοί που ορκίζονται Πίστη και Αφοσίωση. Δακρύζουν όταν ακούν τον Εθνικό Ύμνο, διότι η Ιδέα που εμπεριέχεται σε αυτόν είναι τεράστια και αρειμάνια και δεν είναι δυνατόν να μην προκαλέσει δάκρυα σε έναν Ιδεαλιστή.

Όλοι όσοι πολέμησαν για το Πνεύμα, υπερα-

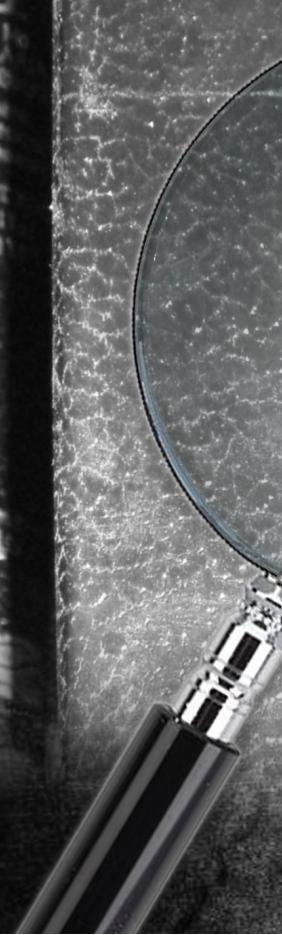
σπίστικαν αξίες και αρετές, ιδέες δολαρδή κατά πολύ ανώτερες από την υλιστική προσέγγιση της «επικράτησης της εργατικής τάξης», μιας ιδέας κούφιας και λειψής, πολλώ μάλλον δε αποτυχημένης, μιας και 80 συναπτά έτη εφαρμογής της οδήγησαν στη δυστυχία και τον θάνατο εκατομμύρια ανθρώπων. Αντίθετα, ούτε ένας που πολέμησε για την Ιδέα του, χωρίς να αναμένει αντάλλαγμα, δεν φαίνεται να μετάνιωσε για όσα έκανε. Μετανοούντες υλιστές-μαρξιστές είδε πολλάκις η Ιστορία. Για Ιδέες πολέμησαν οι 300 στις Θερμοπύλες, οι υπερασπιστές της Ελλάδας στις Πλαταιές, οι τελευταίοι υπέρμαχοι της Βασιλεύουσας, οι αγωνιστές του 1821, τα Ελληνόπουλα

της Κύπρου που τραγουδούσαν τον εθνικό ύμνο και φώναζαν ΕΝΩΣΗ όταν τους περνούσαν τις αγχόνες στο λαιμό. Μια Ιδέα τους έσπρωξε να γίνουν ερασιθάνατοι και αμετανόποι υπερασπιστές αυτής. Μια Ιδέα βρισκόταν μπροστά στα μάτια τους, μια πνευματική ματιά είχαν ρίξει σε αυτήν, μπόλιασμα συνείδησης είχε γίνει στις ψυχές τους και μια σκέψη περνούσε από το μυαλό όλων: μια Ιδέα, Ελλάδα.

Οι Έλληνες Εθνικιστές της Χρυσής Αυγής για μια Ιδέα πολεμούν.

Για μια Ιδέα μάχονται καθημερινά σε όλους τους εργασιακούς και κοινωνικούς χώρους και δεν φοβούνται ούτε φυλακίσεις, ούτε διώξεις ούτε σφαίρες.
Για μια Ιδέα: τη Χρυσή Αυγή.

Η
ΠΑΛΑΙΑ
ΔΙΑΘΗΚΗ

Εξόδιος... ανακολουθία

Από το δεύτερο βιβλίο τής Παλαιάς Διαθήκης, την «Έξοδο», πληροφορούμεθα πως ο Γιαχβέ μετά από τέσσαρες και πλέον αιώνες υποδουλώσεως τού «εκλεκτού» του εβραϊκού λαού στους Αιγυπτίους (Έξοδος 12: 40), απεφάσισε τελικώς να λάβει δραστικές και σωτήριες αποφάσεις υπέρ των προστατευομένων του.

ΤΟΥ Αθανάσιου Κωνσταντίνου

Έτσι, αφού «ο Θεός εισάκουσε τους στεναγμούς τους... θυμήθηκε τη διαθήκη του προς τον Αβραάμ, τον Ισαάκ, και τον Ιακώβ» («...και εισήκουσεν ο Θεὸς τὸν στεναγμὸν αὐτῶν, καὶ εμνήσθη ὁ Θεὸς τῆς διαθῆκης αὐτοῦ τῆς προς Αβραάμ καὶ Ισαάκ καὶ Ιακώβ». Έξοδος 2: 24). Στην συνέχεια, διαβάζουμε, ότι ο Γιαχβέ ενεφανίσθη με την μορφή τής «καιομένης βάτου» και αφού επληροφόρησε τον Μωυσή, πως κατίλθε στην γη για να ελευθερώσει τον λαό του από τούς Αιγυπτίους («...καὶ κατέβην εξελέσθαι αὐτούς εκ χειρός τῶν Αιγυπτίων καὶ εξαγαγείν αὐτούς εκ τῆς γης εκείνης καὶ εισαγαγείν αὐτούς εἰς γην αγαθὴν καὶ πολλὴν, εἰς γην ρέουσαν γάλα καὶ μέλι, εἰς τὸν τόπον τῶν Χαναναίων καὶ Χετταίων καὶ Αμορραίων καὶ Φερεζαίων καὶ

Γεργεσαίων καὶ Ευαίων καὶ Ιεβουσαίων»), τον ἐστειλε στον Φαραὼ για να απαιτήσει την απελευθέρωσή των Εβραίων (Έξοδος 3, 8 και 10). Ο Μωυσής, πράγματι, παρά τις αρχικές του επιφυλάξεις, ο Μωυσής μετέβη στον Φαραὼ, μαζί με τον αδελφό του Ααρών, -καθώς ο ίδιος ήταν βραδύγλωσσος- και τού εξέθεσε την επιθυμία τού Γιαχβέ (Έξοδος 5: 1). Ο δε Φαραὼ, τούς διώχνει, αποκρινόμενος: «Ποιος είναι ο Κύριος, στου οποίου τη φωνή να υπακούσω, ώστε να εξαποστείλω τον Ισραήλ; Δεν γνωρίζω τον Κύριο, και ούτε θα εξαποστείλω τον Ισραήλ». («...Καὶ μετά ταύτα εισόλθε Μωυσής καὶ Ααρὼν προς Φαραὼ καὶ είπαν αυτῷ· τάδε λέγει Κύριος ο Θεὸς Ισραήλ· εξαπόστειλον τον λαόν μου, ἵνα μοι εορτάσωσιν εν τῃ ερήμῳ... καὶ

είπε Φαραὼ· τις εστίν ου εισακούσομαι της φωνής αυτού, ώστε εξαποστείλαι τους ιοὺς Ισραήλ; ουκ οίδα τον Κύριον καὶ τον Ισραὴλ ουκ εξαποστέλλω» Έξοδος 5: 2). Ακολούθως, μαθαίνουμε, ότι ο Γιαχβέ απήντησε στην άρνηση τού Φαραὼ, με τις περίφημες «δέκα πληγές», οι οποίες εν τέλει τελικά έκαψαν τον αδιάλλακτο Αιγύπτιο βασιλέα και επέτρεψε στους Εβραίους να φύγουν από την Αίγυπτο (Έξοδος 12: 30-32). Έτσι, περίπου 600. 000 Εβραίοι (δίχως να συνυπολογίζονται τα γυναικόπαιδα και οι λοιποί μη Εβραίοι που τούς ακολούθησαν), ανεχώρησαν πεζοί για την «γῆ Χαναάν» (Έξοδος 12: 37 & Αριθμοί 1: 46). Τούς καθοδήγησε ο ίδιος ο Γιαχβέ (την ημέρα, με μορφή νέφους και την νύχτα με την μορφή φωτιάς),

δίκως όμως να τούς προσφέρει την συντομοτέρα οδό, που διέρχεται από την γη των Φιλισταίων, επειδή όπως ο ίδιος λέει, «Μήπως ο λαός, βλέποντας τον πόλεμο, μεταμεληθεί και επιστρέψει στην Αίγυπτο» («... είπε γαρ ο Θεός· μήποτε μεταμελήσῃ τω λαώ ιδόντι πόλεμον, και αποστρέψῃ εἰς Αἴγυπτον» Έξοδος 13: 17). Εν τω μεταξύ όμως, ο Φαραώ, μετενόποσε που απελευθέρωσε τους Εβραίους και αφού προετοίμασε τον στρατό του, έσπευσε να τούς συλλάβει, παρ' όλα τα «θεϊκά» ραπίσματα που είχε δεχτεί μέχρι τότε (Έξοδος 14: 5-7). Η επέμβαση τού Γιαχβέ, απεδείχθη σωτήρια, καθώς διάνοιξε δρόμο στα νερά τής Ερυθράς Θαλάσσης για να περάσουν και να σωθούν οι Εβραίοι, ενώ μόλις το κατορθώνουν, αμέσως τα νερά επανέρχονται, καταπνίγοντα τον Φαραώ και τον στρατό του που τούς ακολουθούσαν κατά πόδας (Έξοδος 14: 19-28).

Η αφήγηση θα ήταν όντως μια καταπλοκτική δραματική ιστορία, αν δεν είχε ωστόσο και κάποιες... «αδυναμίες»:

Κατ' αρχάς, το κοσμοϊστορικό αυτό «γεγονός» αναφέρεται μόνον στην Βίβλο και πουθενά αλλού. Ουδεμία σύγχρονη εξωβιβλική ιστορική καταγραφή ή αναφορά, δεν υπάρχει περί αυτών που περιγράφει η «Έξοδος». Οι ίδιοι οι Αιγύπτιοι το αγνοούν, πράγμα εξόχως περίεργο, καθώς οι Αιγύπτιοι ιστορικοί κατέγραφαν με εμμονή λεπτομερώς πολύ πιο ασύμμαντα γεγονότα απ' αυτό, είτε αυτά ήσαν θετικά, είτε αρνητικά για την

Αίγυπτο. Είναι συνεπώς δυνατόν να τούς διέφυγε μια τραγωδία τέτοιου μεγέθους; Βεβαίως και οι Αιγύπτιοι αναφέρουν τούς Εβραίους, όχι όμως ως δούλους, όπως τούς παρουσιάζει η «Έξοδος», αλλά ως νομαδικές φυλές που κατέφυγαν στην φιλόξενη Αίγυπτο, λόγω... πείνας. Κάποιες αναφορές από τις, κατά πολύ μεταγενέστερες, αναγωγές στην βιβλική ιστορία τής «Εξόδου», είναι αυτές των Αιγυπτίων ιστορικών, Μανέθωνος (3ος αιώνα π. Χ.) και Χαιρήμωνος (1ος αιώνας π. Χ.), καθώς και τού συγγραφέως Λυσιμάχου τού Αλεξανδρινού (2ος αιώνα π. Χ.). Όμως, οι ιστορίες αυτών δεν παρουσιάζουν συμφωνία μεταξύ τους, απέχουν δε όλες τους κατά πολύ από την βιβλική διήγηση. Πέραν αυτών, είναι αμφισβητήσιμες ακόμη και από τούς πρωίμους Ιουδαίους ιστορικούς, όπως ο Ιώσηπος.

Επί παραδείγματι ο Μανέθων μας λέει πως έφυγαν οι Εβραίοι από την Αίγυπτο, σε μια αφήγηση που οπωσδήποτε φαίνεται επιεικώς συκοφαντική: «Ο Φαραώ Αμένοφις πείστηκε από ένα μάντη να εξορίσει από την Αίγυπτο τους λεπρούς και τους άλλους «μοιλυσμένους». Αυτοί μαζεύθηκαν κάπου ογδόντα χιλιάδες και ανάμεσά τους ήταν και μορφωμένοι ιερείς. Οι εξόριστοι στάλθηκαν στα λατομεία. Μετά από καιρό, ο Φαραώ τους παρεχώρησε μια πόλη, την Άβαρη. Εκεί ανεδείχθη ως πηγερόνας τους ο Αιγύπτιος ιερέας Οσαρσήφ από την Ήλιούπολη ο οποίος μετονομάσθηκε σε Μωυσή. Αυτός ανεκάριυζε τον μονοθεϊσμό.

Ο Μωυσής επεκοινώνησε με τους Υζώς, οι οποίοι είχαν εκδιωχθεί από την Αίγυπτο και τώρα ζούσαν σε μια πόλη που ονομάζονταν Ιερουσαλήμ. Μαζί με τα πλήθη των Υζώς, οι εξόριστοι επετέθησαν στην Αίγυπτο και έκαναν μεγάλες καταστροφές, μέχρι να πτηθούν και να εκδιωχθούν από την χώρα. » Αυτή είναι η ιστορία του Μανέθωνος σε περίληψη.

Ως γνωστόν, η «Παλαιά Διαθήκη» αποτελείται από διάσπαρτα εβραϊκά κείμενα, τα οποία άρχισαν να συγκεντρώνονται και να ταξινομούνται κυρίως μεταξύ 6ου και 4ου αιώνος π. Χ, ενώ έως τότε είχαν υποστεί ήδη πολλαπλές επεξεργασίες από διαφόρους συγγραφείς. Τα αρχαιότερα αυτών των κειμένων, είναι τα κείμενα των φερομένων ως

«προφητών», τα πρώτα των οποίων χρονολογούνται από τον 9ο με 8ο αιώνα π. Χ. Τα βιβλία τής «Πεντάευκου» («Γένεσις», «Εξόδος», «Λευιτικόν», «Αριθμοί» και «Δευτερονόμιον»), παρ' ότι στην Παλαιά Διαθήκη κατατάσσονται ως πρώτα, εγράφονται μετά από αυτά των περισσότερων «προφητών», ήτοι μεταξύ 7ου και 5ου αιώνος π. Χ. Αυτό εξηγεί το ότι η συντριπτική πλειοψηφία των «προφητών» (Ιερεμίας, Ιεζεκίηλ, Δανιήλ, Ζαχαρίας, Ιωνάς κ. λπ.), αγνοεί το όνομα «Μωυσής», καθώς και αυτά των «προπατόρων», του Αδάμ και τής Εύας. Σε αυτά τα κείμενα κατ' ουσίαν μεταφέρονται και καταγράφονται προφορικές παραδόσεις αιώνων, ιουδαϊκές και μη (με την έννοια, ότι παρουσιάζονται ως ιουδαϊκές, προγενέστερες -μυθολογικές- παραδόσεις άλλων λαών), προφανώς περιλαμβάνουσες και διάσπαρτα ψήγματα αλπθείας, όπως συμβαίνει συνήθως στις παραδόσεις όλων των λαών, με ότι ημπορεί να συνεπάγεται αυτό. Εν προκειμένω, η «Εξόδος», η συγγραφή της οποίας, τοποθετείται από τους μελετητές περίπου στον 6ον αιώνα π. Χ. «εξιστορεί» υποτιθέμενα «γεγονότα», που συνέβησαν τουλάχιστον 7-8 αιώνες πριν. Έτσι εν πολλοίς εξηγούνται οι όποιοι αναχρονισμοί και μερικές λογικές ελλείψεις, αδυναμίες και ασυνέχειες που προξενούν θυμητία.

Σε αρκετά σημεία τής «Εξόδου», γίνεται λόγος για αγέλες ζώων (προβάτων και βοοειδών) που κατέχουν οι δούλοι Εβραίοι, ενώ στην πέμπτη «πληγή» που εξαπέστειλε ο Θεός στους Αιγυπτίους, εψόφησαν όλα τα ζώα τους, πλλν αυτών που κατείχαν οι Εβραίοι! («. . και εποίησε Κύριος το ρήμα τούτο τη επαύριον, και ετε-

λεύτησε πάντα τα κτήνη των Αιγυπτίων, από δὲ των κτηνών των οιών Ισραὴλ οὐκ ετελεύτησεν οὐδέν» Έξοδος 9: 6). Οι συγγραφείς τής «Εξόδου», εδώ εμφανίζονται ολότελα αφελείς με ανυπόστατα και παράλογα επιχειρήματα, καθώς υποτιθέμενοι δούλοι με δικαίωμα ιδιοκτησίας και μάλιστα ολόκληρων κοπαδιών ζώων, δεν παραπέμπουν σε δυστυχείς και «στενάζοντες» δούλους που υποφέρουν, αλλά σε ελεύθερους πολίτες, έστω και με περιορισμένα, (ενδεχομένως) δικαιώματα ως αλλοδαποί. Όπως μάλιστα πληροφορούμεθα από την «Γένεση», ο τυραννικός δυνάστης Φαραώ απεδείχθη υπερβολικά καλός και εύσπλαχνος μέχρις βλακείας με τούς αυτοαποκαλουμένους «δούλους», καθώς τούς παραχωρεί το «καλύτερο μέρος τής γης» για να κατοικήσουν, την «γη Γεσέμ» (Γένεσις 47: 5-6).

Παρατηρούμε επίσης πως ο Φαραώ δεν αναφέρεται με το όνομά του, αλλά με τον τίτλο του. Αρκετά περίεργο, δεδομένου, ότι στις «ιερές» γραφές αναφέρονται ονομαστικά, ένας σωρός τυχάρπαστα κι ασήμαντα πρόσωπα, όπως π. χ. οι μαμές που ζεγέννησαν τον Μωυσή, ονόματι Σεπφώρα και Φουά (Εξοδος 1: 15), αλλά όχι το όνομα του κτηνώδους δυνάστη βασιλιά! Έχουμε όμως μιαν εξόχως σημαντική πληροφορία περί αυτού: Επίγινη μαζί με τούς στρατιώτες του, κατά την διάβαση των Εβραίων από την Ερυθρά Θάλασσα! Όμως, τουλάχιστον στην περίοδο όπου τοποθετείται η «Εξόδος» (μεταξύ 13ου και 15ου αιώνων π. Χ.), δεν υφίσταται καμμία ιστορική καταγραφή για τον θάνατο κάποιου Φαραώ από πνιγμό και, πολύ περισσότερο, για καταστροφή του αιγυπτιακού στρατού τέτοιου είδους.

Συνεπώς οι διακόμενοι (ή διαφεύγοντες) Εβραίοι, εξερχόμενοι από την Αίγυπτο, κατευθύνονται προς την «Γην της Επαγγελίας», την Χαναάν, όπου προτίθενται να εγκατασταθούν, ως ελεύθεροι πλέον από τούς Αιγυπτίους. Αυτή η κίνηση όμως, φαντάζει επιεικώς αστήρικτη, παράλογη και κωμική, εάν ληφθεί υπόψιν, ότι εκείνη την εποχή, η περιοχή της Χαναάν μέχρις και τούς ποταμούς Τίγρη και Ευφράτη, (ήτοι στην Μεσοποταμία), ευρίσκετο υπό τον έλεγχο των... Αιγυπτίων!

Η Ραψωδία των Νεκρών

Ο Οδυσσέας αναζητά την Αλήθεια στον κυρίαρχο χώρο των Νεκύων [Νεκρών]. Οι Νεκροί, Πρόγονοι και Ήρωες, επιβεβαιώνουν και δικαιώνουν το κορυφαίο Ομηρικό αφήγημα, το «Νόστιμον Ήμαρ».

ΤΗΣ Μαρίας Μπύλη

Στην Οδύσσεια, το κορυφαίο λογοτεχνικό έργο και το πλέον πολυσύμαντο ανά τους αιώνες, ιδιαίτερα βαρύνουσα θέση έχει η λ. Ραψωδία ή αλλιώς η Νέκυια Ραψωδία. Νέκυια (νέκυς=νεκρός) ονομάζοταν η αρχέγονη τελετή κατά την οποία ο Ομηρικός άνθρωπος καλούσε τους νεκρούς για να πληροφορηθεί το μέλλον.

Εδώ ο Οδυσσέας, ο πορθητής της Τροίας, πολύτροπος, πολύπαθος αλλά και φιλέταιρος ήρωας των Ελλήνων «σπικώνοντας το βάρος για τη δική του τη ζωή και των συντρόφων του τον

γυρισμό», οδηγείται στην κατάβαση στον Άδη, στην οριακή αυτή δοκιμασία που ξεπερνά τα όρια της ανθρώπινης εμπειρίας, σε μία απόπειρα να αναζητήσει τον δρόμο της επιστροφής στην Ιθάκη για τον ίδιο και τους συντρόφους του. Η έκδηλη νοσταλγία για Νόστο δεν γίνεται όμως αυτοσκοπός στην Νέκυια ραψωδία της Οδύσσειας. Είναι η Αυτογνωσία, η Υπακοή στους θεϊκούς άγραφους νόμους, ο σεβασμός προς τους Νεκρούς, το Ήθος και η Σύνεση, οι Αξίες και τα Ιδανικά της Ομηρικής κοινωνίας όπου

κυριαρχεί το Ηρωικό Πρότυπο όπως διατυπώνονται επιτακτικά στην αναφορά στον Νεοπτόλεμο.

Είναι στο χώρο των Νεκύων, του Κάτω Κόσμου, όπου ο Οδυσσέας θα συνειδητοποιήσει ότι «το Νόστιμον Ήμαρ» εξαρτάται από τις πράξεις και τις επιλογές του ίδιου και των συντρόφων του.

Σε αντιδιαμετρική θέση όμως είναι η ψυχή του Μάντη Τειρεσία που προοικονομεί με την προφητεία του τον τελικό Νόστο του ήρωα ύστερα από ανείπωτες συμφορές, που προϊδεάζει για την Μνηστηροφονία που θα ακολουθήσει, που παροτρύνει τον Οδυσσέα να μην σταματήσει να αγωνίζεται. Με δέος ο ήρωας αντιλαμβάνεται ότι η προφητεία του μάντη είναι θέσφατη, αποφασισμένη δηλαδή από τους Θεούς. Και υπακούει. Είναι οι Νεκροί που θα αναγκάσουν τον Οδυσσέα να συμφιλιωθεί και να αποδειχθεί την μοίρα του τηρώντας τις επιταγές των Θεών για να βρει τελικά τον «νόστον των μελιγευστον».

Το υπερβατικό στοιχείο είναι διάχυτο στην λ ραψωδία, την Νέκυια της Οδύσσειας, ταυτόχρονα όμως φανερώνει τον άρροντο και αδιατάρακτο δεσμό των Ελλήνων με τους προγόνους τους, την διαχρονικότητα των αντιλήψεων των Αρχαίων Ελλήνων περί Αθανασίας της Ψυχής, γεγονός που εντυπώνεται ως επικρατούσα αντίληψη όχι μόνο στην Ομηρική εποχή καί στην Αρχαϊκή, αλλά απεικονίζεται με την πλήρη έκφρασή της κατά την Κλασσική εποχή. Τότε ο Πλάτωνας, με αποκορύφωμα τον «Φαιδώνα», αλλά και την «Απολογία» όπου περιγράφονται οι τελευταίες στιγμές του Σωκράτη, τελειοποιεί το θεμε-

**ΟΙ ΨΥΧΕΣ, ΕΞΑÜΛΩΜΕΝΕΣ
ΚΑΙ ΣΠΟΘΛΟΤΙΚΕΣ, ΕΝΤΟÚΤΟΙΣ
ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥΣ,
ΜΑΖΕÚΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΥΤΟÚΝ ΑÍΜΑ
ΚΑΙ ΝΑ ΘΥΜΗΘΟÚΝ ΤΟΝ ΚÓΣΜΟ
ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ.**

**ΤΟ ΑÍΜΑ, Η ΑΡΧΕΓΟΝΗ ΚΑΙ ΙΕΡΟΤΕΡΗ
ΠΝΥΓÍ ΖΩΗΣ, ΕΙΝΑΙ Ο ΣΥΝΔΕΤΙΚÓ
ΚΡÍΚΟΣ ΑΝÁΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚÓ
ΚÓΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΥΠΑΡΚΤÓ.**

λιακό ερώτημα που πραγματεύεται, την Αθανασία της Ψυχής, δείχνοντας να υιοθετεί αμφότερα το Πιθαγόρειο και Ορφικό δόγμα για την ύπαρξή της, ότι ο άνθρωπος δηλαδή αποτελεί ένωση ενός θνητού σώματος και μιας αθάνατης ψυχής. Το σώμα του είναι ολοκληρωτικά παραδομένο στη διαρκή μεταβολή, ενώ η Ψυχή του που είναι Ασώματη και Αιώνια είναι από την ίδια τη φύση της συγγενής με τις Ιδέες. Με την αποδέσμευσή της από το σώμα η Ψυχή απαλλάσσεται από ένα δυσβάστακτο βάρος και μπορεί πλέον να αφιερωθεί απερίσπαστη στη θέαση των Ιδεών. Η κατάβαση ωστόσο στον Άδη είναι τόσο επώδυνη για τον Οδυσσέα όσο και αποκαλυπτική. Όταν αναδιηγείται τα πάθη του στον βασιλιά Αλκίνοο των Φαιάκων, έχει το πλεονέκτημα της εκ του προτέρου γνώσης, έχει περάσει στην

αντίπερα όχθη και έχει επιστρέψει σοφότερος από ποτέ. Οι νεκροί βοηθούν τον Οδυσσέα να συνειδητοποιήσει το Χρέος του. Ο πολυμήχανος ήρωας ΔΕΝ έχει άλλη επιλογή. Η καθηλωτική του αφήγηση γνωστή και ως Αλκίνου Αντίλογοι, είναι γεμάτοι συμβολισμούς. Η αναγκαιότητα της Κατάβασης στο χώρο των Νεκύων προκαλεί τρόμο. Ο Οδυσσέας κλονίζεται, προς στιγμή κάμπτεται, όμως η νοοταλγία του Νόστου είναι πιο ισχυρή από τον φόβο. Η Ιθάκη φαντάζει τώρα ως η ολοκλήρωση μετά την δοκιμασία. Κατεβαίνοντας τον Αχέροντα, αποδίδει με τελετουργική

αυστηρότητα τις δέουσες νεκρικές τιμές στους νεκρούς και θυσίες στις Χθόνιες θεότητες, τον Πλούτωνα και την Περσεφόνη. Προσφέρει χοές και θυσιάζει αμνούς. Με την τέλεση των σπονδών γίνεται η ανάκληση των Νεκρών. Το αίμα των σφαγιασμένων αμνών ενεργοποιεί τις ψυχές των Νεκύων που βγαίνουν από τη Λήθη και ανακτούν την Μνήμη. Οι Ψυχές, εξαϋλωμένες και υποβλητικές, εντούτοις με τις ανθρώπινες μορφές τους, μαζεύονται για να γευτούν αίμα και να θυμηθούν τον Κόσμο των Ζωντανών. Το Αίμα, η αρχέγονη και Ιερότερη πηγή Ζωής, είναι ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στον Πνευματικό κόσμο και τον Υπαρκτό. Κατά την σύλλογή του το ανθρώπινο έμβρυο τρέφεται με αίμα από τον πλακούντα που γίνεται αγωγός Ζωής. Στη υπερκόσμια Νέκυια το Αίμα καταδεικνύει

την υπέρβαση του Θανάτου ταυτόχρονα όμως φανερώνει τον άρρηκτο δεσμό των Ελλήνων με τους Προγόνους εις το διπνεκές, όπως αυτός αποτυπώνεται στην τελευταία συνάντηση του Οδυσσέα στον Άδη με τις ψυχές των πρώων του απώτερου παρελθόντος, του Μίνωα, Κριτίου Κάτω Κόσμου εκφραστή της Κρίσης και της Δικαιοσύνης, και των ασεβών Σίσυφου και Ταντάλου. Ο Ηρακλής εκπέμπει το δικό του σήμα, ο πολύτροπος όμως Οδυσσέας δεν ανταποκρίνεται, παραμένει άφωνος από την καθηλωτική αφήγηση του λιονταρόψυχου Ήμίθεου.

Χρονολογικά, πρώτη πλησιάζει η ψυχή του Ελπίνορα, του συντρόφου που άφησαν άταφο στο νησί της Κίρκης. Ο Ελπίνορας εκλιπαρεί τον Οδυσσέα να κάψει το νεκρό σώμα του και να υψώσει τύμβο προς τιμή του. Αν και η αναφορά για καύση του νεκρού αποτελεί αναχρονισμό του ποιητή - στην Μυκηναϊκή εποχή οι νεκροί ενταφίαζονταν -εντούτοις δεν αναιρεί την αντίληψη του Ομηρικού ανθρώπου για την απόδοση των απαιτούμενων νεκρικών προσφορών οι οποίες φανερώνουν τον σεβασμό προς τους νεκρούς αλλά και την ευσέβεια προς τους θεούς του Κάτω Κόσμου.

Αρκετές χιλιετίες αργότερα η υπακοή προς τον θεϊκό νόμο και η

τίρηση παρόμοιων νεκρικών εθίμων και τελετουργικών αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της Ορθόδοξης Χριστιανικής Πίστης των συγχρόνων Ελλήνων, αδιάσειστη απόδειξη της αδιάλειπτης συνέχειας της Ελληνικής Φυλής ανά τους αιώνες.

Ακολουθεί η υποβλητική εμφάνιση του Τειρεσία που διατηρούσε και στον Άδη την πανάρχαια γνώση της μαντικής. Ο Τειρεσίας προοικονομεί τα δραματικά γεγονότα που θα ακολουθήσουν όπως η περιπέτεια στην Θρινακία, ο θυμός του Ποσειδώνα, ο βασανιστικός Νόστος του Οδυσσέα και τελικά η Μνηστηροφονία. Η αμφισημία που χαρακτηρίζει αρχικά τις προφητείες του Τειρεσία προκειμένου να θεωρηθεί ο Νόστος ενδεχόμενος αλλά και να επισημανθεί η βασική αρχή της Οδύσσειας ότι δηλαδή ο άνθρωπος έχει την κύρια ευθύνη για τις επιλογές του [λ' 111-133], σταδιακά δίνει τη θέση της στην σαφήνεια όταν ο μάντης μεταφέρει συγκεκριμένες εντολές. [λ' 132-146]. Ο εξευμενισμός όλων των θεών και ιδιαίτερα του Ποσειδώνα είναι η κύρια υποχρέωση του ήρωα. Ο Οδυσσέας οφείλει να διαδώσει την λατρεία του θεού στην πειρωτική, ορεινή Ελλάδα. Ο συμβολισμός είναι έκδηλος. Ο πιο αντιπροσωπευτικός ήρωας της Φυλής πρέπει να μιλήσει στους Έλληνες για την θάλασσα, στοιχείο πολιτισμού, ευημερίας αλλά και Κυριαρχίας. Εδώ η Ελένη Κακριδή προτάσσει την Νεολληνική παράδοση της λατρείας του Προφήτη Ηλία στα βουνά, μιας παράδοσης που ανήκει στους αιτιολογικούς μύθους και την συνδέει με τις θρησκευτικές πεποιθήσεις των Ελλήνων των Ομηρικών χρόνων. [Ε. Κακριδή, Η διδασκαλία των Ομηρικών επών, ΟΕΔΒ, 1998]. Ο Τειρεσίας αποχωρεί αφού προφήτεψε τα θέσφατα - τις αποφάσεις των θεών - προετοιμάζοντας τον ήρωα να συνεχίσει να αγωνίζεται και επιβεβαιώνοντας ότι το Ηρωικό στοιχείο της Οδύσσειας είναι ο καρτερικός αγώνας όχι ο πολεμικός.

«Για να θυμηθείς το παρελθόν, πρέπει πρώτα

να ξεχάσεις το παρόν. Ετσι η Λήθη ορίζεται ως προϋπόθεση Μνήμης. Λήθη και Μνήμη επομένως εμφανίζονται ως διαδοχικοί δρόμοι που ο καθένας παρακολουθεί τον άλλον.» [Δ. Ν. Μαρωνίτης, Έπος και Δράμα, 2014]. Στην μυστηριακή σαγήνη του υπερβατικού κόσμου των Νεκύων η πρεμία συναντά την απραξία, η Λήθη συμβαδίζει με την Μνήμη. Την πρεμία της Νέκυια ταράζει ο ζωντανός Οδυσσέας. «Γιέ μου, πως ήλθες ζωντανός σ' αυτό το ζοφερό σκοτάδι», είναι η συγκινητική στιγμή που ο Οδυσσέας συναντά την ψυχή της μπτέρας του Αντίκλειας. Μέσα σε έντονη συναισθηματική φόρτιση η μπτέρα αναγνωρίζει το παιδί της και ο Ανθρωποκεντρικός λόγος του Ομηρικού Έπους αποθεώνεται. Οι πλοροφορίες της Αντίκλειας για την Πηνελόπη, το γιό του Τηλέμαχο και την βασιλική του εξουσία που αμφισβητείται από τους Μνηστίρες προάγουν τον Νόστο και το δράμα που θα ακολουθήσει. Η Πηνελόπη ισχυροποιεί τον Οίκο του Οδυσσέα ως φύλακας της εστίας του προσφέροντας έτσι μία συγκεκριμένη εικόνα για την κατάσταση της Ελληνίδας στην αυγή της πρώτης χιλιετίας πριν το Χριστό όπως σημειώνει ο Claude Mosse. Η σπαρακτική συνάντηση του Οδυσσέα με την μπτέρα του τελειώνει αφού εκείνη τον διαβεβαιώνει: «Αυτή είναι η μοίρα των βροτών, όταν κάποιος πεθαίνει, δεν συγκρατούνε πια τα νεύρα του τις σάρκες... μόνο η ψυχή, πάει πέταξε σαν όνειρο και φτερουγίζει... »

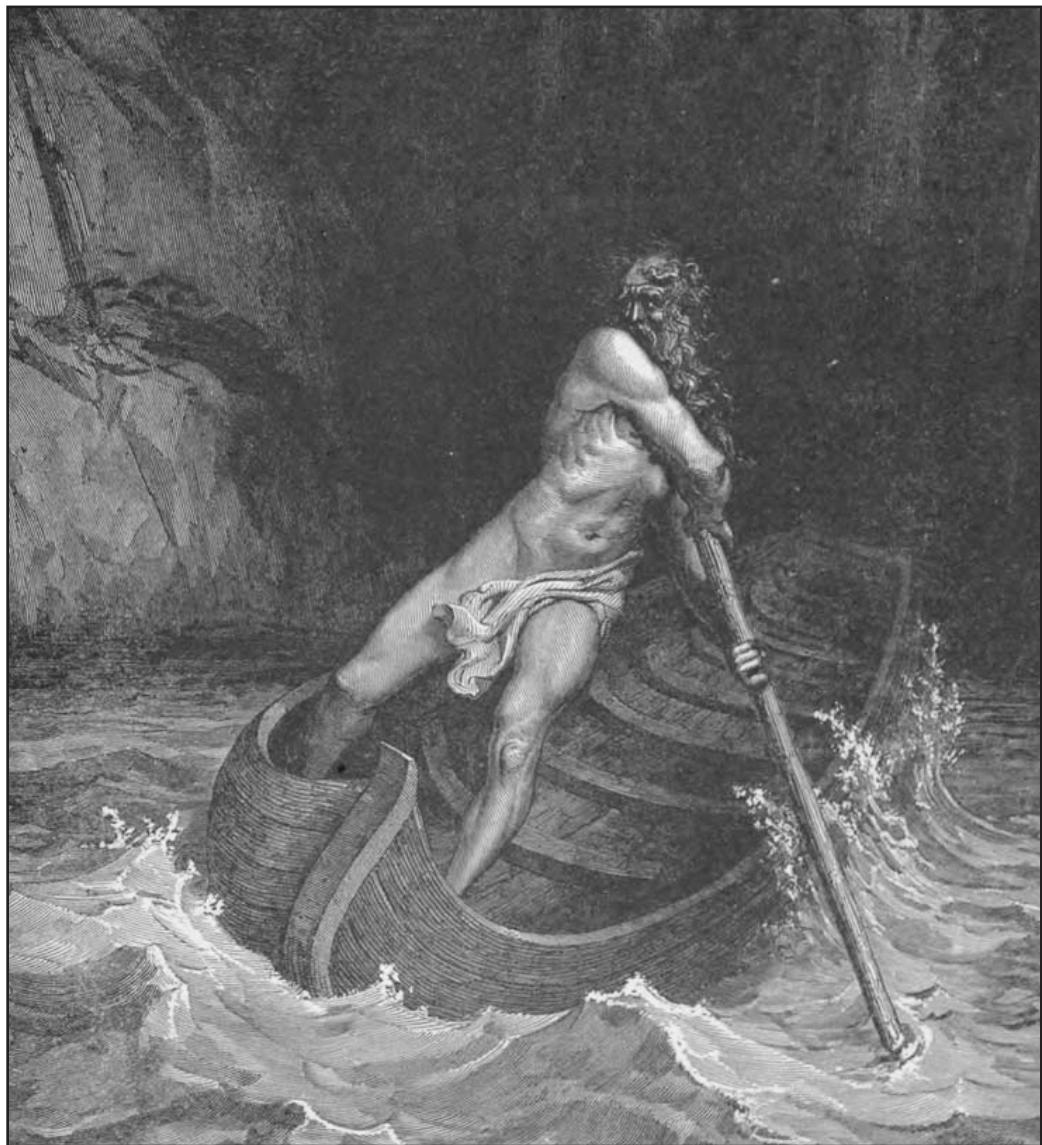

Η Αντίκλεια περιγράφει έτσι τον κοινό, τελικό Νόστο όλων των ανθρώπων «που λέγεται αλλιώς και θάνατος» κατά τον Δ. Ν. Μαρωνίτη, ο οποίος παρατηρεί ότι καμιά άλλη ραψωδία της Οδύσσειας δεν έχει την ασύμμετρη συμμετρία της Νέκυια και την παρομοιάζει με τα ταφικά αγγεία της Γεωμετρικής περιόδου. Ο Οδυσσέας έχει αρχίσει να ανακάμπτει. Το στοιχείο της Ζωής αντιμάχεται αυτό του Θανάτου. Στη συνάντησή του με τους ήρωες του Τρωϊκού πολέμου Αγαμέμνονα, Αχιλλέα και Αίαντα ο πρωικός αγώνας αντιπαραβάλλεται με την νεκρική γαλήνη, η σιωπή των Νεκύων με τον ύμνο της Ζωής. Ο καλύτερος των Αχαιών θρηνεί την απραξία του θανάτου και ο θρήνος του θυμίζει ακριτικό τραγούδι και μοιρολόι της Μάνης. Ο Οδυσσέας τον προσφωνεί ως τον ευτυχέστερο των ανθρώπων για το παρελθόν και το μέλλον φέρνοντας στο νου τον «Ευαγόρα» του Ισοκράτη, αιώνες αργότερα, όπου ο περίφημος ρίτορας θεωρεί ότι ο νεκρός Ευαγόρας χαίρεται με τις τιμές που του προσφέρει ο γιός του Νικοκλής, κερδίζοντας έτσι την υστεροφημία του την οποία επιζητούν οι φιλόδοξοι άνθρωποι. «Ευρήσομεν γαρ τους φιλοτίμους και μεγαλοψύχους των ανδρών πάντα ποιούντας όπως αθάνατον την περί αυτών μνήμην καταλείψουσιν», όπως

αναφέρεται σχετικά. Ο Αχιλλέας, ο πρώτος και καλύτερος των Αχαιών, πικραίνεται που δεν βλέπει το φως του Ήλιου εντούτοις οι διακρίσεις του γιού του Νεοπτόλεμου τον χαροποιούν. Η Ψυχή του Ήρωα αποχωρεί ικανοποιημένη. Η Σύνεση και η Αντρειοσύνη αποτελούν τις Αξίες και τα Ιδανικά της αρχέγονης Ελληνικής κοινωνίας στην οποία κυριαρχεί το ηρωικό πρότυπο, ουσιαστικά όμως χαρακτηρίζονται ως οι διαχρονικές Αξίες των Ελλήνων επειδή Αρετές όπως η γενναιότητα, το Ήθος και κυρίως η Φιλοπατρία διέπουν την Ελληνική Φυλή από την απαρχή του Πολιτισμού.

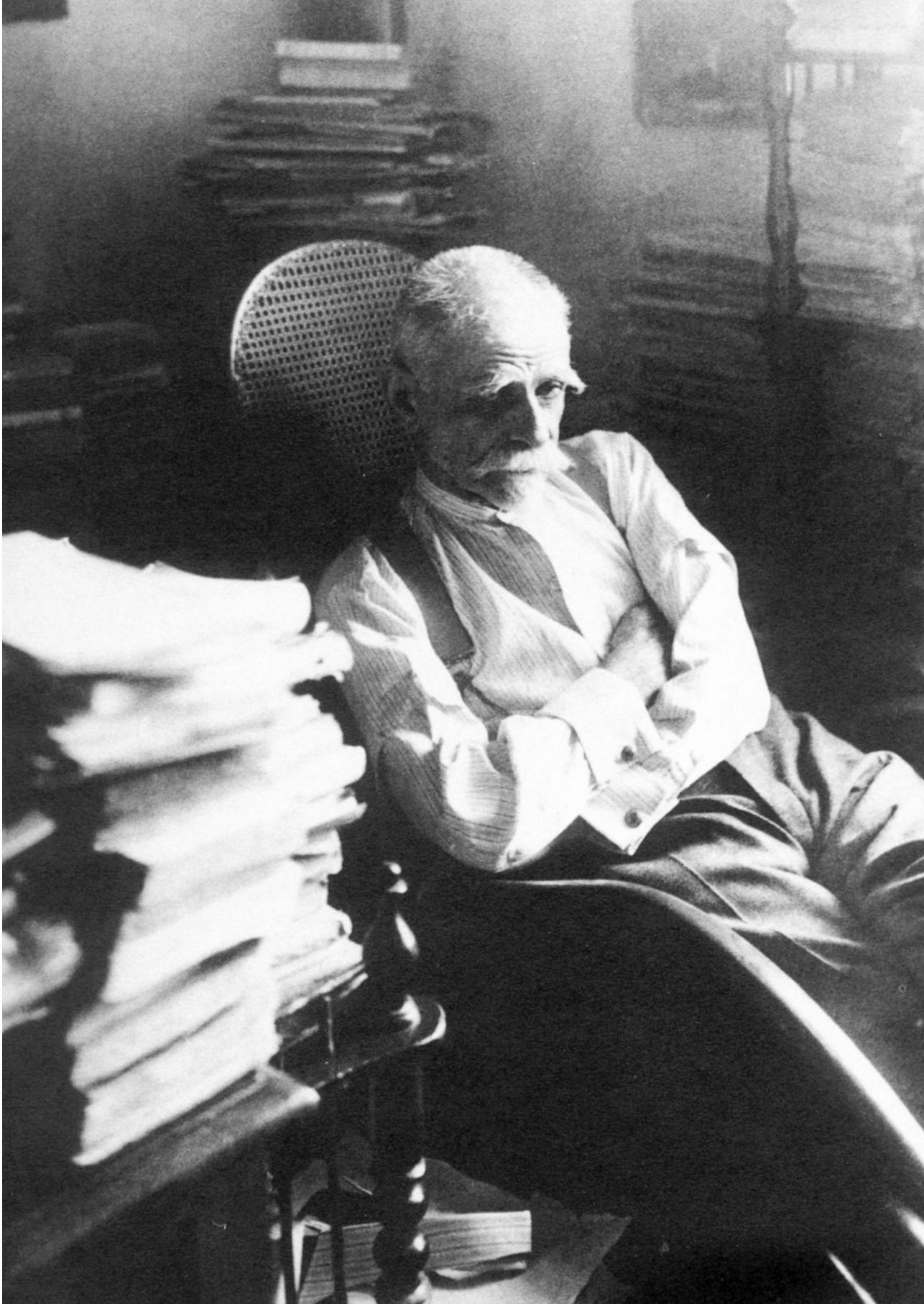
Ανατρέχοντας στην Νιτσεϊκή κοσμοθεώρηση της ηθικής του Κυρίαρχου ανθρώπου, όπως αυτή αποτυπώνεται στο εμβληματικό έργο του κορυφαίου διανοπτή «Ίδε ο άνθρωπος», αξίες όπως η Δικαιοσύνη, η Δύναμη και το Θάρρος, η Σωφροσύνη και η Τιμή χαρακτηρίζουν τον ιδανικό άνθρωπο με Δύναμη Θελήσεως όπως ακριβώς τους Ήρωες της Ομηρικής Εποχής, οι αρετές των οποίων εκθειάζονται στην Νέκυια Ραψωδία της Οδύσσειας. Το βαθυστόχαστο αυτό ποιητικά κείμενο επιδέχεται ελλόγως ποικίλες φιλοσοφικές ερμηνείες δεν παύει όμως να αποτελεί την πρώτη καταγεγραμμένη αναφορά του αρχαίου Ελληνικού κόσμου για την αντίληψη περί ύπαρξης Αθάνατης Ψυχής και «Κάτω Κόσμου», αντίληψη π οποία λίγους αιώνες αργότερα τελειοποιήθηκε από τον Πλάτωνα.

Η σύγχρονη ωστόσο ερμηνεία του Ομηρικού Πνεύματος στην Νέκυια δεν εξαντλείται, ούτε παραπέμπει σε μία άνυδρη και άνευρη προγονολατρεία αλλά καταδεικνύει την Ιστορική Συνέχεια του Ελληνικού Εθνους με βάση το Ομηρικό Ιδεώδες του Ηρωισμού και του Αγώνα. Ο Οδυσσέας, αιώνιο σύμβολο της Ελληνικής Φυλής, μάχεται καρτερικά για την επιβίωσή του και την επιστροφή στην Πατρίδα όπως οφείλουν να μάχονται οι Έλληνες για το Έθνος τους, την Πατρώα Γη, «Θεών τε Πατρώων ἐδη, θίκας τε προγόνων» κατά τον Αισχύλο. Η Κατάβαση

στον χώρο των Νεκύων προοικονομεί το δράμα και την λύτρωση. «Συμφιλιώνει» την Ιλιάδα με την Οδύσσεια. Ο Ηρωισμός είναι αλληλένδετος με τον Αγώνα των Ελλήνων ανά τους αιώνες. Σε όλο το Ομηρικό αφήγημα ο Νόστος συμβολίζει τον Αιώνιο Ελληνισμό. Στο

τέλος της Ραψωδίας, ο Οδυσσέας προστάζει με δύναμη ψυχής τους συντρόφους να ετοιμάσουν τα πλοία για γυρισμό. Εχει πλήρη επίγνωση για αυτά που έρχονται. Οι Νεκροί, Πρόγονοι και Ήρωες, δείχνουν το δρόμο προς την τελική Δικαίωση. Ο σκοπός είναι αειφανής «οίκαδε τ' ελθέμεναι και Νόστιμον Ήμαρ ιδέσθαι. »

Ο αντιμπολσεβικισμός του Κωστή Παλαμά

Η ζωή και το έργο του Κωστή Παλαμά, εκτός από την εμπεριστατωμένη μελέτη από εκείνους που έχουν εντρυφήσει ουσιαστικά και όχι επιδερμικά στο Μεγαλείο των δημιουργημάτων του, έχουν δυστυχώς γίνει και αντικείμενο εκμετάλλευσης και παραχάραξης από τους αναιδείς και θρασείς μπολσεβίκους, οι οποίοι φροντίζουν όποτε τους δίνεται η ευκαιρία να καπελώνουν πρόσωπα και καταστάσεις, τα οποία ουδεμία άμεση ή έμμεση σχέση είχαν με την διεστραμμένη ιδεολογία τους.

ΤΟΥ Γιώργου Μάστορα

Χαρακτηριστικό παράδειγμα διαστρέβλωσης των απόψεων του Κωστή Παλαμά αποτελεί τόσο η “μελέτη” του αρχιμπολσεβίκου του ΚΚΕ Νίκου Ζαχαριάδην με τίτλο “Ο αληθινός Παλαμάς”, όσο και η απολογία του “φαρμακοχέρη” Δημήτρη Κουφοντίνα της εγκληματικής οργάνωσης 17 Νοέμβρη. Η δράση των αριστερών αυτών εγκληματιών ήταν τελικά ένας “υπομνηματισμός” στον Παλαμά. Ιδιαίτερα η περί-

πτωση του Κουφοντίνα, ως η πιο πρόσφατη απόπειρα αυθαιρεσίας και καπιτλείας πάνω στο Παλαμικό έργο, μας δίνει την αφορμή για να ξεδιπλώσουμε την γενικότερη αντιμαρξιστική και αντικομμουνιστική - αντιμπολσεβική τοποθέτηση του συγκεκριμένου Πνευματικού Γίγαντα. Στην πολύωρη απολογία του ενώπιον του δικαστηρίου, τον Ιούλιο του 2003, ο Κουφοντίνας απήγγειλε Παλαμά, σε μια ολοφάνερα απεγνωσμένη

προσπάθεια να ταυτίσει το έργο του Εθνικιστή Ποιητή με τις εγκληματικές ιδεοληψίες και ενέργειες των κομμουνιστών δολοφόνων της 17 Νοέμβρη. Βεβαίως, ο καταδικασμένος εγκληματίας μπορεί με αυτόν τον τρόπο να θέλησε να αποδεχθεί όσα στο προοίμιο της απολογίας του αρνήθηκε ότι έπραξε, συμφωνώντας επί της ουσίας με τις πραγματικές απόψεις και ιδέες του Παλαμά:

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ
Ο ΑΝΤΙΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

“Βοσκοί, στη μάντρα της Πολιτείας οι λύκοι! Οι λύκοι!
 Στα όπλα, Ακρίτες! Μακριά και οι φαύλοι και οι περιττοί,
 καλαμαράδες και δημοκόποι και μπολσεβίκοι,
 για λόγους άδειους ή για του ολέθρου τα έργα βαλτοί.”

Το παραπάνω απόσπασμα εγράφη από τον ποιητή ως κάλεσμα εθνικού συναγερμού μετά την Μικρασιατική Καταστροφή, για την οποία βεβαίως μέγιστη ευθύνη είχαν και οι μπολσεβίκοι του Λένιν και του Τρότσκι, αφού τα είχαν συμφωνήσει με τον σφαγέα του Μικρασιατικού Ελληνισμού Κεμάλ Ατταούρκ και τον βούθησαν ποικιλοτρόπως, στο αποτρόπαιο έργο του. Τα πράγματα γίνονται ακόμη χειρότερα για τον σύγχρονο λαθρεπιβάτη του οχήματος της σκέψης του Παλαμά, καθώς ο τελευταίος φαίνεται ότι βάζει στο ίδιο καλάθι των αχρήστων τον Λένιν, με τον Καίσαρα, τον Νέρωνα, και τον Ροβεσπιέρο:

“Καίσαρες, Νέρωνες, λογής, Λένιν και Ροβεσπιέρων
 Φιλοσοφίες, είν’ αρκετά τα δάκρυα των μπτέρων
 Για να σας πνίξουν! Ω γοερά ποτάμια των αιμάτων
 Και κορωνάτων και λαϊκών, μαρτύρων και θυμάτων!”

Την ίδια στιγμή, ο αδίστακτος τρομοκράτης και εγκληματίας Κουφοντίνας αποδεχόταν μεν στην απολογία του ότι η 17Ν ενεπινέετο από την “Αριστερά του Λένιν”, αλλά ως... “Παλαμικός”, μάλλον θα έπρεπε να ενστερνίζεται και την άποψη του ποιητή ότι τέτοιου είδους “φιλοσοφίες” έχουν ως αποτέλεσμα “ποτάμια των αιμάτων”. Όσοι, μάλιστα, φροντίζουν να ζουν και να κινούνται σύμφωνα με το περιεχόμενο αυτών των “φιλοσοφιών”, στο τέλος θα πνιγούν από τα δάκρυα των μπτέρων, που θρηνούν για τον άδικο χαμό των παιδιών τους. Αξίζει πάντως να σταθούμε στο απόσπασμα του απαγγελθέντος από τον Κουφοντίνα, ενώπιον του δικαστηρίου, ποιήματος “Οι Πατέρες”, που γράφτηκε από τον Παλαμά το 1915 και το οποίο πολλοί στο παρελθόν θέλησαν να εκμεταλλευθούν:

“Παιδί μου,
 το Περιβόλι μου που θα κληρονομήσεις,
 όπως το βρεις κι όπως το δεις
 να μη το παρατήσεις...”

Ο ποιητής συνεχίζει με παραινέσεις και υποδείξεις για το πώς το “περιβόλι”, δηλαδή η Ελλάδα, θα καλυτερέψει, και καλεί τους επίγονους να γίνουν “οργοτόμοι, φυτευτές και διαφεντευτές”. Συνεχίζοντας ο Παλαμάς, και έχοντας υπόψιν του ότι ο πόλεμος που

εμαίνετο την εποχή εκείνη θα μπορούσε να έχει αντίθετο του αναμενόμενου αποτέλεσμα, καλεί τους Έλληνες “κι αν είναι κι έρθουν χρόνια δίσεχτα, πέσουν καιροί οργισμένοι...” να μην φοβηθούν τον καλασμό, αλλά να κτίσουν κάστρο στο Περιβόλι και να ταμπουρωθούν μέσα του “για πάλεμα, για μάτωμα, για την καινούργια γένννα”. Είναι προφανές ότι αυτή η “καινούργια γένννα” δεν έχει καμία σχέση με τα παρακμιακά ιδεώδη

των αριστερών τρομοκρατών. Για τον Παλαμά, η νέα εποχή που περιμένει να έρθει δεν έχει σχέση με την Αριστερά και με όσα αυτή πρεσβεύει. Άλλωστε, στον “Κύκλο των τετράστιχων”, συλλογή η οποία εκδόθηκε το 1929, αναρωτιέται αν ο κομμουνισμός είναι επιστροφή σε σκοτεινές εποχές:

“Ερχεται ξανά η λατρεία του μεσαίωνα, λες,
η μία μπρος στη φλόγα και του ίδιου ενός βωμού;
Μπα! Και Θεοί κι αντίθετοι πάντα.
Του Λένιν η βασιλεία και το σύμαντρο του Θωμισμού”.

Βεβαίως, στην παρακμιακή εποχή, την οποία ζούμε, δεν προξενεί καμία απολύτως εντύπωση η ευκολία με την οποία ο κάθε επιτήδειος είναι σε θέση να χρησιμοποιήσει και να διαστρεβλώσει ποιπέτες, φιλοσόφους, πολεμιστές, Ιεράρχες, πολιτικούς του παρελθόντος για

να δικαιολογήσει τις δόλες και ποταπές πράξεις του, κρατώντας μόνο ό, τι τον συμφέρει και αποκρύπτοντας παντελώς ό, τι τον ενοχλεί και δεν τον βοηθά στους σκοτεινούς σκοπούς του. Κάνοντας, λοιπόν, χρήση αυτής της διαπίστωσης και εμπνεόμενοι από τον διαχρονικό και Ελληνικό μέχρι το μεδούλι ποιητικό λόγο του Κωστή Παλαμά, θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε την στάση του Κουφοντίνα, του Ζαχαριάδη και όλων των άλλων αριστερών επίδοξων σφετεριστών της σκέψης του Μεγάλου Ποιητή με ένα τετράστιχο από τον “Δωδεκάλογο του Γύφτου”:

“Ω αγκαλιάσματα της πόρνης!
Ω γυμνώματα! Ω φιλιά!
Ω της κόρης που ντροπιάζεται
δάκρυα και ξεφωνπτά!”

Μάλιστα, είναι ο ίδιος ο Παλαμάς ο οποίος φροντίζει να ξεκαθαρίσει ότι το έργο του δεν έχει καμία σχέση με τον κομμουνισμό. Το 1913 έγραψε ένα ποίημα με τίτλο “Εμείς οι εργάτες”, το οποίο δημοσιεύθηκε αρκετά χρόνια αργότερα, το 1928, στην συλλογή “Δειλοί και σκληροί στίχοι”. Ο Ανδρέας Καραντώνης έγραψε τότε, με περισσό χαρά ομολογουμένως, ότι επρόκειτο για “ποίημα καθαρά κομμουνιστικό”. Ο Παλαμάς με επιστολή του στο περιοδικό “Νέα Εστία”, στις 24

Φεβρουαρίου 1930, απαντά, μεταξύ άλλων, τα εξής:

“Ασχετα με την συγκίνηση που μου προξενεί ο σεβασμός με τον οποίον ο κριτικός μιλεί για το έργο μου, είναι ανάγκη να σαφηνίσω σήμερα μια του φράση. Χαρακτηρίζει το ποίημά μου λέγοντάς το καθαρά κομμουνιστικό. Δεν είναι... Τον καιρό εκείνο (σ. σ. Εννοεί ο Παλαμάς τον χρόνο που συνέγραψε το ποίημα) δεν είχα καμία γνώση ούτε της φιλοσοφίας ούτε του ονόματος του κομμουνισμού, καθώς υστερότερα θα ξεδιπλωνόταν και στην κρατική εφαρμογή του που θα παρουσιαζόταν... Το ποιηματάκι που αναφέρει ο κ. Καραντώνης είναι φιλεργατικό, κάτι που αρκετά διαφέρει από τον μπολσεβικισμό”.

Κατά τ' άλλα, ο Παλαμάς “ήταν κομμουνιστής”, ενώ φαίνεται ξεκάθαρα τόσο από το απόσπασμα της επιστολής που παραθέσαμε, όσο και από τα προηγούμενα λεγόμενά του το ακριβώς αντίθετο.

Ο Τιτάνας αυτός του Πνεύματος άφησε την τελευταία του πνοή στις 27 Φεβρουαρίου του 1943, στις 3:20 το πρωί. Η κηδεία του, η οποία έγινε την επόμενη ημέρα, μετατράπηκε σε μια μεγάλη πατριωτική εκδήλωση. Χιλιάδες Έλληνες (πλην του ΕΑΜ και του ΚΚΕ) συνόδευσαν τον νεκρό ποιητή στον τάφο του, αψωφώντας τα μέτρα που είχαν λάβει οι κατακτητές για να εμποδίσουν εκδηλώσεις που θα μπορούσαν να μετατραπούν σε αντικατοχικές. Η παλλαϊκή (πλην κομμουνιστών) συμμετοχή στην κηδεία του υπήρξε μια κορυφαία πράξη Εθνικής αντίστασης, μια πράξη αγνή, ακέραια, ατόφια, πάνω από μικρότερες και διχασμούς. Εκτός, όμως, από την μη παρουσία του ΚΚΕ και των παραφυάδων του (ΕΑΜ, ΕΠΟΝ, κτλ) στην κηδεία του Παλαμά, υπάρχουν κι άλλες αποδείξεις της μη επισήμανσης της προσωπικότητάς του από τους εγχώριους πράκτορες της Μόσχας. Η “Κομμουνιστική Επιθεώρηση” στα τεύχη 11 και 12 (Μάρτιος και Απρίλιος 1943) δεν αναφέρει ούτε μια λέξη για τον θάνατο του Κωστή Παλαμά και την κηδεία

του. Η ίδια ακριβώς σιωπή επικρατεί και στην “Ιστορία της Εθνικής Αντίστασης 1940-45”, στην επίσημη δηλαδή έκδοση του ΚΚΕ, η οποία ομοίως δεν γράφει απολύτως τίποτα για το συγκεκριμένο θέμα.

Βλέποντας αργότερα, τα εγχώρια όργανα του μπολσεβικισμού και του σοβιετικού ιμπεριαλισμού την τεράστια απήχηση την οποία είχε ο αποθανών στον Ελληνικό Λαό επιχειρούν μέχρι και σήμερα να καππιλευθούν τον Παλαμά και το έργο του, να τον διαστρεβλώσουν και να τον χρησιμοποιήσουν για την εξυπηρέτηση των στενών και φτηνών συντηρητικών συμφερόντων τους. Η προσπάθειά τους δεν θα περάσει, αλλά θα πέσει μέσα στον βούρκο της δυσοσμίας που ο ανθελληνικός και απάνθρωπος μπολσεβικισμός έχει δημιουργήσει με τις εφιαλτικές ανεδαφικές απόψεις του. Πάντως, ο Κωστής Παλαμάς ήταν αμείλικτος και ως προς την παρακμή και την σύντηρη που μαστίγωνε και ταλαιπωρούσε την Ελλά-

δα των αρχών του 20ου αιώνα, πριν από την Επανάσταση του 1909. Κάθε ομοιότητα με την σημερινή θλιβερή πραγματικότητα της Ελλάδος του “συνταγματικού τόξου”, των Μνημονίων και της λαθρομετανάστευσης μάλλον θα πρέπει να θεωρηθεί...συμπτωματική:

“Σκύλος κοκκαλογλύφτης φέρνει γύρα κράκ! τάκ! τῆς γειτονιᾶς τοὺς τενεκέδες.

‘Ο ποσαπαίρνης μὲ τὸ θεσιθήρα γιὰ τὴν πατρὶς καυγὰ στοὺς καφενέδες.

Οἱ γάτοι λιγεροὶ στὰ κεραμίδια ταιριάζουν ἐρωτόπαθους γιαρέδες.

Φαγοπότι, ξαπλωταριό, τὰ ἔδια.

Τὰ θέατρα, τὶς ταβέρνες, τὰ πορνεῖα, φάμπρικες, μπάνκες, σπίτια, ἀποκαΐδια, τ’ ἀνταμώνει ἀττικώτατη ἀρμονία.

Καὶ κοιμισμένη στὰ ὄνειρά της βλέπει μουρλὴ γλωσσοκοπάνα Πολιτεία τὸν Περικλῆ. Μὰ ὁ Χασεκής τῆς πρέπει.

Ο αντιαστός και αντιμπολσεβίκος Κωστής Παλαμάς μας άφησε ως παρακαταθήκη το έργο του, όχι για να το “παπαγαλίσουμε” ή να το αποκόψουμε από τις ρίζες του, αλλά για να εμπνευστούμε ενεργυτικά και ευεργετικά απ’ αυτό, ακριβώς για να γίνουμε κάποτε οι Γκρεμιστές και οι Κτίστες!

Το Λυκόφως των Ειδώλων και η σύγχρονη Αστυνομία Σκέψεως

Διπλά δανεικός, για τους γνωρίζοντες, ο τίτλος του παρόντος, εν μέρει από το αριστούργημα του μεγάλου Φιλοσόφου του Βορρά, Φρειδερίκου Νίτσε, και εν μέρει από το διαχρονικό οργουελιανό μυθιστόρημα «1984».

ΤΟΥ Κώστα Αλεξανδράκη

Ο σύγχρονος κόσμος, όπως άλλωστε και κάθε κόσμος, σε κάθε τόπο και χρόνο, κυριαρχείται από τα «είδωλά» του, τα οποία καθορίζουν ή/και επάγονται από την κοσμοθέασή του. Καθορίζουν την κοσμοθέαση των μαζών και επάγονται από την βούληση των επικυρίαρχων του εκάστοτε καθεστώτος, για να εξηγηθεί η παραπάνω διαζευτική – συζευτική σχέση.

Στο παρελθόν, ο μεγάλος φιλόσοφος του Βορρά συ-

νέγραψε το αριστούργημά του αναφερόμενος στο αξιακό σύστημα του κόσμου, στον οποίο ζούσε, και στις στρεβλώσεις που προκαλούνται, εν συγκρίσει με την πραγματικότητα, στον τρόπο που αλλολεπιδρά με το περιβάλλον ο άνθρωπος, εξαιτίας ακριβώς του αξιακού συστήματος.

Μεταφράζοντας τα παραπάνω στην σύγχρονη καθημερινότητα, η «θροσκεία» των Human Rights και οι σύγχρονοι καθεστωτικοί

μύθοι, προκαλούν στον άνθρωπο μία απαξία για έννοιες όπως η Εθνική Κυριαρχία, η Κοινωνική Ειρήνη, η Τιμιότητα, η Αριστεία (για να συνδέσουμε τα λεγόμενα με την φαιδρότητα της «πρώτης φοράς Αριστερά), η Αξιοπρέπεια και άλλα συναφά.

Ήτοι, εν ονόματι ενός ψευδεπίγραφου «ανθρωπισμού» επιτρέπεται η μαζική λαθρομετανάστευση και διοχετεύονται αφειδώς κονδύλια σε αυτό το σκοπούμενο, ασχέτως που την ίδια ώρα γίνονται περικοπές σε όλους τους τομείς του δημόσιου βίου και οδηγούνται ακόμα περισσότεροι Έλληνες στην απελπισία.

Πιο συγκεκριμένα, για να δώσουμε ένα παράδειγμα, την ίδια ώρα που κάποια ελληνόπουλα λιποθυμάνε στα σχολεία από υποσιτισμό και κάποια άλλα αναγκάζονται να ταξιδεύουν εκατό και πλέον χιλιόμετρα για να πάνε στο σχολείο, το Υπουργείο Παιδείας επεξεργάζεται παράλληλα δύο προγράμματα: από την μία συχωνεύσεις σχολείων στα πλαίσια του «εξορθολογισμού» των δαπανών και από την άλλη ένα σχολείο σε κάθε Hot Spot για την εκπαίδευση των λαθρομεταναστών. Τα παραδείγματα πραγματικά αναρίθμοτα...

Είναι γεγονός αναντίρροπο ότι το κάθε καθεστώς (με την ευρύτερη έννοια και όχι απλώς οι κυβερνήσεις) εγκαθιδρύει ένα συγκεκριμένο αξιακό σύστημα, με το οποίο οφείλει να πορεύεται ο κόσμος και ένα «ιερατείο» για να φροντίζει για την ακριβή τήρηση των επαγόμενων από το αξιακό αυτό σύστημα κανόνων, γραπτών ή άγραφων. Και εδώ είναι που στην

Υπάρχει και λειτουργεί
η σύγχρονη «Αστυνομία Σκέψεως»
στην Ελλάδα.

Παράδειγμα ο συριζαίος
Υπουργός Φίλης υποπίπτει
σε άρνηση
της Γενοκτονίας
του Ποντιακού Ελληνισμού

«εξίσωση» υπεισέρχεται η σκέψη του τροτσκιστή Όργουελ.

Το πρώτο «είδωλο» στην Ιστορία ήταν πιθανότατα η Αρχαία Αθηναϊκή Δημοκρατία. Είχε θεσπιστεί σχετικώς η διαδικασία του οστρακισμού, με την οποία το πολίτευμα απαλλασσόταν από τους εν δυνάμει τυράννους, δηλαδή από αυτούς που είχαν συσσωρεύσει πολιτική δύναμη και θα μπορούσαν να εγκαθιδρύσουν μία τυραννίδα. Γράφει σχετικώς στους Βίους Παράλληλους (Αριστείδης – Κάτων) ο Πλούταρχος:

«Η διαδικασία εν συντομίᾳ γινόταν με τον παρακάτω τρόπο. Κάθε άνδρας ἐπαιρνεί ένα όστρακο, ἔγρα-

φε σε αυτό το όνομα του συμπολίτη του οποίου ήθελε την εξορία {και κάποιες φορές και κάποιο σχόλιο πέρα από το όνομα. Δεν υπήρχε λίστα υποψηφίων} και το έριχνε σε ένα μέρος της αγοράς φραγμένο κυκλικά με φράχτη. Οι άρχοντες πρώτα μετρούσαν το συνολικό αριθμό των οστράκων. Αν ήταν λιγότερα από έξι χιλιάδες η διαδικασία του εξοστρακισμού κηρυσσόταν άκυρη. Έπειτα, τοποθετούσαν αυτά που έφεραν διαφορετικό όνομα χωριστά μεταξύ τους και ο άνδρας που γράφτηκε από τον μεγαλύτερο αριθμό εξοριζόταν για δέκα χρόνια, αλλά συνέχιζε να εκμεταλλεύεται την περιουσία του. Σε μία τέτοια περίπτωση, λέγεται ότι, όταν γράφανε τα όστρακα, κάποιος αγράμματος και πέρα για πέρα αγροίκος έδωσε το όστρακό του στον Αριστείδη σαν να ήταν ο πρώτος τυχών και του ζήτησε να γράψει το όνομα του Αριστείδη σε αυτό. Εκείνος απόρποτε και ρώτησε:

-Τί κακό σου έχει κάνει ο Αριστείδης;

-Κανένα, ήρθε η απάντηση. Δεν ξέρω τον κύριο, αλλά βαρέθηκα να ακούω να τον αποκαλούν παντού Δίκαιο.

Στο άκουσμα αυτών των λόγων ο Αριστείδης δεν απάντησε, αλλά έγραψε το όνομά του στο όστρακο και το έδωσε πίσω»

Στα πλαίσια της «προστασίας» της Αθηναϊκής Δημοκρατίας επήλθε και η θανάτωση του Σωκράτη, στα πλαίσια μίας δίκης – παρωδίας κατά την οποία ουσιαστικά ο Αρχαίος Σοφός εκτελέστηκε για τα πολιτικά του φρονήματα, αλλά και τις σχέσεις που είχε διατηρήσει στο παρελθόν με άτομα του προηγούμενου τυραννικού καθεστώτος, το οποίο είχε επιβληθεί στην Αθήνα μετά την

ίπτα της στους Πελοποννησιακούς Πολέμους. Το επόμενο καθεστώς που αισθάνθηκε απειλή και ενεργοποίησε παρόμοιους μπχανισμούς, αυτή τη φορά εναντίον των Χριστιανών, ήταν η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Ήδη 64 χρόνια μετά την γέννηση του Ιησού, με αφορμή τον εμπροσμό της Ρώμης, ο Αυτοκράτωρ Νέρων εξαπέλυσε τον πρώτο συστηματικό διωγμό εναντίον των Χριστιανών και εκείνη την περίοδο μαρτύρησαν οι Απόστολοι Παύλος και Πέτρος. Αργότερα με το διάταγμα του Δέκιου, οι διωγμοί έλαβαν την μορφή διαδικασίας κατά την οποία χορηγούταν πιστοποιητικό ομολογίας πίστης σε όσους θυσίαζαν στους Αρχαίους Θεούς παρουσία μαρτύρων. Όσοι αρνούνταν φυλακίζονταν και εκτελούνταν. Εν τέλει μετά από αιώνες, οι συστηματικοί διωγμοί των Χριστιανών σταμάτησαν με το Διάταγμα των Μεδιολάνων το 313 μ. Χ.

Στην συνέχεια, οι Χριστιανοί, συνέστησαν αλλεπάλληλες επιτροπές για την καταπολέμηση των αιρέσεων. Ξεκινώντας από το 1184 με την Επισκοπική Εξέταση και καταλήγοντας στην δίκη του Γαλιλαίου το 1633, οι «Ιερές Εξετάσεις» δίκασαν και εκτέλεσαν εκατομμύρια ανθρώπους με την κατηγορία του «αιρετικού». Στην πραγματικότητα, όχι μόνο οι πράξεις ασέβειας, αλλά και οι αντικαθεστωτικές σκέψεις ή ακόμα και η απείθεια σε παράλογες εντολές βρέθηκαν στο στόχαστρο των ανθρώπων της Εκκλησίας.

Το «*Maleus Maleficarum*», το εγχειρίδιο της Ιεράς Εξετάσεως μας αποκαλύπτει ποιες ακριβώς ήταν οι...«διαδικασίες»:

«Αν κάποιος ομολογεί, αποδεικνύεται ένοχος

Η διά της πείνας γενοκτονία
της Ουκρανίας ήταν
αποτέλεσμα της πολιτικής
του Στάλιν, προκειμένου να
καταπνίξει τον ουκρανικό¹
εθνικισμό και να κάνει
τον πληθυσμό αυτής της
χώρας να αποδεκτεί τον
«προλεταριακό διεθνισμό»

από τη δική του ομολογία. Αν δεν ομολογεί, είναι εξ ίσου ένοχος, από τα στοιχεία των μαρτύρων...Ο σωματικός βασανισμός έχει αποδειχθεί ο πιο ευεργετικός και αποτελεσματικός τρόπος που οδηγεί στην πνευματική μετάνοια... »

Παρόμοιες μεθόδους χρησιμοποίησε το κομμουνιστικό καθεστώς στην πάλαι ποτέ Σοβιετική Ένωση. Πράκτορες – Κομισάριοι της Επιτροπής Άμυνας, μετέπειτα NKVD και αργότερα KGB, διεξήγαγαν μαζικές εκκαθαρίσεις, αρχικά υπό τις διαταγές του Λένιν, αργότερα του Στάλιν και σε μικρότερη ένταση κατ'

εντολή των υπολοίπων πιγετών του σοβιετικού καθεστώτος. Ήταν υπεύθυνοι για την λειτουργία των Gulag (της σοβιετικής εκδόσεως των στρατοπέδων συγκέντρωσης), της διανομής της τροφής (με αποτέλεσμα πολλούς λιμούς και εκατομμύρια θύματα στην σοβιετική επικράτεια) και την διατήρηση του «κομμουνιστικού φρονήματος» και την πίστη στην «παγκόσμια επανάσταση».

Κυριότερα «ανδραγαθήματα»:

α) Περίοδος του Κόκκινου Τρόμου επί Λένιν: Διενεργήθηκε κατά τα έτη 1918 – 1922 με σκοπό την επιβολή του κομμουνισμού στην Τσαρική Ρωσία. Τα θύματα υπολογίζονται σε περισσότερα από μισό εκατομμύριο.

Είχε γράψει σχετικά ο διοικητής της Ουκρανικής Επιτροπής Άμυνας, Martin Latsis: «Μνη κοιτάτε στο φάκελο των ενοχοποιητικών στοιχείων για να δείτε αν ο κατηγορούμενος εναντιώθηκε στους Σοβιετικούς εμπράκτως ή ελλόγως. Αντ' αυτού ρωτήστε τον σε ποιά τάξη ανήκει, ποιό είναι το παρελθόν, η μόρφωση, το επάγγελμά του. Αυτές είναι οι ερωτήσεις που θα κρίνουν την μοίρα του κατηγορούμενου. Αυτό είναι το νόημα και η ουσία του Κόκκινου Τρόμου»

β) Η διά της πείνας γενοκτονία της Ουκρανίας ήταν αποτέλεσμα της πολιτικής του Στάλιν, προκειμένου να καταπνίξει τον ουκρανικό εθνικισμό και να κάνει τον πληθυσμό αυτής της χώρας να αποδεκτεί τον «προλεταριακό διεθνισμό». Η μείωση της παροχής τροφίμων από τις σοβιετικές υπηρεσίες οδήγησε σε ένα τεράστιο αριθμό θυμάτων, που σήμερα υπολογίζεται από 2, 5 έως 7, 5 εκατομμύρια!

γ) Η, από το 1936 μέχρι το 1950 περίπου, ολοκλήρωση της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού. Εκατοντάδες χιλιάδες Ελλήνων που είτε προσέφυγαν, για να γλιτώσουν από την κεμαλική κτηνωδία, στις περιοχές του Πόντου που ελέγχονταν από την Σοβιετική Ένωση εκτοπίστηκαν

Με το διάταγμα του Δέκιου,
 οι διωγμοί έλαβαν την μορφή
 διαδικασίας κατά την οποία
 χορηγούταν πιστοποιητικό ομολογίας
 πίστης σε όσους

με σκοπό την θανάτωσή τους προς την Σιβηρία ή το Καζακσ्तάν. Η συστηματική αυτή γενοκτονία έλαβε χώρα είτε υπό το πρόσχημα της συνεργασίας με τους Γερμανούς στον Β' Παγκόσμιο πόλεμο, επιχείρημα έωλο βεβαίως αφού οι εκτοπίσεις είχαν προηγηθεί του πολέμου ή υπό τον φόβο της συνεργασίας των διάφορων εθνοτήτων με τον εχθρό, επιχείρημα επίσης έωλο αφού οι διώξεις συνεχίστηκαν και μετά το τέλος του πολέμου.

δ) Ο συστηματικός διωγμών οποιουδήποτε και καθ' οιονδήποτε τρόπο δεν ήταν αρεστός στον Στάλιν από το 1928 μέχρι τουλάχιστον το 1940. Οι πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών, προχωρούσαν σε προγραφές υπό την κατηγορία του «τροτσκισμού», με αποτέλεσμα εκατοντάδων χιλιάδων νεκρών και εξαφανισμένων, οι οποίοι θανατώνονταν ή εξαφανίζονταν ακόμα και από τις φωτογραφίες από κοινού με τις οικογένειές τους. Οι διώξεις αυτές, αξίζει να σημειωθεί, ήταν πράγματι «διεθνιστικές» και «δεν γνώριζαν σύνορα», αφού μέχρι το

Θυσίαζαν στους Αρχαίους Θεούς παρουσία μαρτύρων. Όσοι αρνούνταν φυλακίζονταν και εκτελούνταν

1949 συνεχίζονταν στην Ελλάδα από τους στα-
λινοτσολιάδες του ΚΚΕ.

Η θρηιωδία του κομμουνισμού ήταν που ενέ-
πνευσε τον Όργουελ να συγγράψει το δυστοπικό
αριστούργημά του «1984», όπου ο «ήρωας»
ζει κάτω από την στενή παρακολούθηση του
καθεστώτος, όπως και όλοι οι συμπολίτες του.
Η ένταση της παρακολουθήσεως γίνεται έκδη-
λη από τις πρώτες σελίδες με την πε-
ριγραφή των τηλεοιθόνων που διαθέτει
κάθε σπίτι, οι οποίες είναι ταυτοχρόνως
πομποί και δέκτες, με τις «βουτιές» των
ελικοπτέρων, προκειμένου να παρακολουθή-
σουν τι γίνεται μέσα στα σπίτια και τις στρατιές
καταδοτών, που αναφέρουν τα πάντα στα αρμό-
δια υπουργεία.

Αξίζει να παρατηρήσουμε μία λεπτομέρεια στις
παραπάνω παρατεθείσες συστηματικές διώξεις
έχουμε κάποια κοινά χαρακτηριστικά, τα οποία
θα μας παραπέμψουν στην σπενγκελιαρνή θε-
ωρία, αλλά και στον Κλαούζεβιτς. Οι αντιφρο-
νούντες ενός αξιακού συστήματος βιώνουν τον
εξοντωτικό διωγμό είτε στην διαδικασία αντικα-
τάστασής τους από κάτι το νέο, είτε στην προ-
σπάθεια του θνήσκοντος καθεστώτος να αντι-
στρατεύεται την αντικατάστασή του.

Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει με το σημερινό πα-
γκόσμιο καθεστώς στήριξε την ύπαρξή του σε
κάποιους θεμελιώδεις μύθους, των οποίων η
συνέχισή τους επιχειρείται με νομικότικο
εξαναγκασμό, παρά την προφανή αντι –
ιστορική προέλευσή τους.

Για να φέρουμε ένα εγχώριο παράδειγμα,
ο μύθος του Πολυτεχνείου και των «εκα-
τοντάδων αγωνιστών» του Πολυτεχνείου
διαφεύδεται από τα επίσημα πορίσματα
και ξεφτιλίζεται οριστικά από την μετέ-
πειτα κλεπτοκρατική πορεία των «αγω-
νιστών», οι οποίοι απεδείχθησαν απλοί
καιροσκόποι και απατεώνες.

Επί αυτού του σκοπούμενου έχει ήδη καταρτιστεί και ψηφιστεί από τη Νέα Δημοκρατία ισχυρός «αντιρατσιστικός νόμος», ο οποίος επιβάλλεται από δεκάδες «αντιρατσιστικές επιτροπές» και ΜΚΟ, οι οποίες αναλαμβάνουν το ρόλο του «ρουφιάνου», εποπτεύοντας από το διαδίκτυο μέχρι ιδιωτικές συνομιλίες και «αναφέροντας» αρμοδίως στον σχετικό Εισαγγελέα. Μιλώντας δε για τον συγκεκριμένο νόμο, οφείλουμε να πούμε ότι είναι αρκούντως ασαφής ώστε να εφαρμόζεται κατά το δοκούν και οι σχετικές υπηρεσίες αρκούντως ευθυγραμμισμένες με τον “politically correct” σκοπό, ώστε να μην εφαρμόζουν τον νόμο όταν π. χ. ο συριζιαίος Υπουργός Φίλης υποπίπτει σε άρνηση της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι ήδη υπάρχει και λειτουργεί η σύγχρονη «Αστυνομία Σκέψεως» στην Ελλάδα. Έχει τις ανάλογες υπηρεσίες της, έχει διασπείρει τους «ρουφιάνους» της και – τέλος –

Η θηριωδία του κομμουνισμού ήταν που ενέπνευσε τον Όργουελ να συγγράψει το δυστοπικό αριστούργημά του «1984», όπου ο «ήρωας» ζει κάτω από την στενή παρακολούθηση του καθεστώτος, όπως και όλοι οι συμπολίτες του. Η ένταση της παρακολουθήσεως γίνεται έκδηλη από τις πρώτες σελίδες με την περιγραφή των τηλεοθόνων που διαθέτει κάθε σπίτι, οι οποίες είναι ταυτοχρόνως πομποί και δέκτες, προκειμένου να παρακολουθούν τι γίνεται μέσα στα σπίτια

έχει και τον ένα και μοναδικό της εχθρό, δηλαδή την Χρυσή Αυγή. Δεν είναι καθόλου τυχαίο πως η επίκληση στη νομιμότητα σε συγκέντρωση της Χρυσής Αυγής οδήγησε σε εισαγγελική έρευνα για τυχόν παράβαση του «αντιρατσιστικού νόμου» και άρσεις ασυλίας για τους ομιλητές – βουλευτές της εκδηλώσεως, ενώ αντιστοίχως διάφοροι «υπερεπαναστάτες» που εγκαλούν την Χρυσή Αυγή, εκ του ασφαλούς πίσω από τα πλοκτρολόγια και τις οθόνες τους, για «συμβιβασμό» μπορούν να γράφουν ατιμώρητοι ό, τι θέλουν, ως γνήσιοι συνεργάτες, άμισθοι ή έμμισθοι αδιάφορο, του συστήματος.

Το πρόβλημα του καθεστώτος είναι ότι η κυριαρχία του θνήσκει και ως εκ τούτου δεν δύναται να συντηρηθεί μονάχα με την εκ του φωτογραφικού νόμου επιβολή. Ο Χρυσαυγίτης και η Χρυσαυγίτισσα είναι ιδεολόγοι και ως εκ τούτου αδιαφορούν

για τις όποιες διοικητικές ή ποινικές κυρώσεις προτίθεται παρανόμως να επιβάλλει το καθεστώς και η παραδικαστική παράγκα που αυτό κινεί.

Για να το πούμε απλά: ακόμα και αν ζούσαμε στο Μεσαίωνα και στήνατε τη δική σας «Ιερά Εξέταση» για την διαφύλαξη των ανοσίων πυλώνων του καθεστώτος της κλεπτοκρατίας και πάλι θα βρισκόταν ένας Χρυσαυγίτης ή μία Χρυσαυγίτισσα για να πυροδοτήσει τον «εκρηκτικό» μηχανισμό που βρίσκεται στα θεμέλια του «πύργου» από ψεύδη επί του οποίου έχετε δομήσει την εξουσία σας.

**Είμαστε
η «Βαθύτατη
Πνευματική
Επανάστασις,
γεννώσα ΦΩΣ.**

**Καταρρακνώσουσα
με φώς τα Σκοτάδια
και τα ψεύματα»**

**και δεν μπορείτε να
μας εξουδετερώσετε!**

Ανεξάρτητος Μεραρχία: Μια Ωδή στον Ελληνικό Ηρωισμό

Είναι αδιανότο να αναφέρεται κανείς σε γεγονότα Ηρωισμού του Μεγάλου μας Έθνους κατά τον περασμένο αιώνα, δίχως να μνημονεύσει την Ιστορία της θρυλικής Ανεξαρτήτου Μεραρχίας.

ΤΟΥ Ευάγγελου Καρακώστα

Σκοπός της συγκροτήσεώς της, υπήρξε η εκπλήρωση ενός εγχειρήματος που σήμερα φαντάζει απίθανο, την εποχή εκείνη όμως, υπήρξε πόθος ενός ολόκληρου Λαού: η κατάληψη της Κωνσταντινούπολης! Το εγχείρημα εγκαταλείφθηκε για να μην προκληθεί η οργή των «συμμάχων» Άγγλων και Γάλλων. Η Μοίρα

όμως της Ανεξαρτήτου Μεραρχίας, ήταν να εισέλθει πανάξια στις χρυσές σελίδες της Ελληνικής Ιστορίας επιχειρώντας στο Μικρασιατικό Μέτωπο, όπου βάσταξε ψηλά την Τίμη του Ελληνικού Έθνους και του Ενδόξου μας Στρατού. Στο κείμενο που ακολουθεί, περιγράφεται η πορεία της Ανεξαρτήτου Μεραρχίας

μετά την εκδήλωση της γενικής τουρκικής επιθέσεως, όταν η Προδοσία πολιτικών και στρατιωτικών κύκλων είχε ήδη κρίνει την έκβαση του Πολέμου, παραδίδοντας εδάφη την ελληνικότητα των οποίων μαρτυρούν και σήμερα ακόμη τα αρχαία μνημεία.

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΜΕΡΑΡΧΙΑ: ΜΙΑ ΩΔΗ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΗΡΩΙΣΜΟ

Το θέρος του έτους 1922, το επιτελείο της Ανεξαρτήτου Μεραρχίας αποτελείται από τους εξής Αξιωματικούς: Μέραρχος ο συνταγματάρχης Θεοτόκης Δ., επιτελάρχης ο αντισυνταγματάρχης Μομφεράτος Γ., Αρχηγός Πεζικού ο αντισυνταγματάρχης Κωνσταντίνου Ι. και Αρχηγός Πυροβολικού ο αντισυνταγματάρχης Μαυρογένους Σ.. Την Μεραρχία συγκροτούν το έτος 1922, το 51ο Σύνταγμα Πεζικού με διοικητή τον αν/χν Κωνσταντίνου, το 53ο Σύνταγμα Πεζικού υπό τον αν/χν Τσίπουρα Ν., η Μοίρα Ορεινού Πυροβολικού υπό τον ταγματάρχη Κολομβότσο Ν. και η Μοίρα «Σκόντα» υπό τον ταγματάρχη Τότσιο Κ..

Η γενική τουρκική επίθεση εκδηλώθηκε την 13η Αυγούστου του 1922, στη μοιραία «εξέχουσα» του Αφιόν Καραχισάρ. Την 10η πρωινή της 16ης Αυγούστου κι ενώ ήδη το ελληνικό μέτωπο έχει διασπαστεί σε δύο μέρη, την Ομάδα Τρικούπη και την Ομάδα Φράγκου, η Ανεξάρτητος Μεραρχία διατάσσεται να ακολουθήσει πορεία νοτιοδυτική, από το Ακ Ιν προς τον σιδηροδρομικό σταθμό του Τζεχιουρλέρ, απ' όπου θα αναχωρούσε προς το Ντουμλού Πινάρ, ώστε να τεθεί στη διάθεση του Β' Σώματος Στρατού. Μετά από πορεία 35 χιλιομέτρων υπό βροχήν και αφού σκόρπισε δυνάμεις Τούρκων ατάκτων στο Ακ

Ολούκ, η Μεραρχία συγκεντρώνεται τις πρώτες πρωινές ώρες της 17ης Αυγούστου στα βορειανατολικά του χωριού. Στις 6 το πρωί, η Μεραρχία ξεκινά ξανά προς τον σιδηροδρομικό σταθμό Τζεχιουρλέρ, στον οποίο και φτάνει νωρίς το μεσημέρι της ίδιας μέρας, μετά από πορεία 13 χιλιομέτρων.

Ο σταθμός εντούτοις, είναι εγκαταλειμμένος, με κατεστραμμένες τις τηλεφωνικές και τηλεγραφικές γραμμές του. Οι πληροφορίες που συλλέγονται από τους κατοίκους της περιοχής, εντείνουν την αγωνία: μια τουρκική μεραρχία Ιππικού είχε περάσει από εκεί με κατεύθυνση την Κιουτάχεια, ενώ την προηγούμενη ημέρα είχαν ακουστεί κανονιοβολισμοί από το Ντουμλού Πινάρ και το πρωί της 17ης Αυγούστου από την περιοχή της Κιουτάχειας. Βάσει αυτών των πληροφοριών, το επιτελείο της Μεραρχίας εκτιμά ότι αυτή βρίσκεται σε περιοχή κατεχόμενη από τον εχθρό και ενδεχομένως αποκομμένη από την υπόλοιπη Ελληνική Στρατιά. Παρά ταύτα, ο Μέραρχος διατάσσει την εκτέλεση της αρχικής διαταγής και η Φάλαγγα ξεκινά στις 2 το μεσημέρι να κινείται προς την κωμόπολη Αλαγιούντ, όπου βρίσκεται ο σιδηροδρομικός σταθμός της Κιουτάχειας. Κατόπιν πορείας 35 χλμ, η Μεραρχία καταφθάνει στο Αλαγιούντ, όπου και συναντά εικόνα παρόμοια με εκείνη του Τζεχιουρλέρ. Διατάσσεται ο επί τόπου καταυλισμός και οι άνδρες τρώνε ξηρά τροφή διότι τους απαγορεύεται να ανάψουν φωτιές. Από πληροφορίες γίνεται γνωστό πως η ελληνική φρουρά του σταθμού είχε εκδιωχθεί από τον εχθρό, ενώ οι προσπάθειες επικοινωνίας της Μεραρχίας με ελληνικά τμήματα μέσω ασυρμάτου αποτυγχάνουν. Σημειώνεται ότι ο ασύρματος είχε εμβέλεια 120 χλμ, μπορούσε όμως να δεχθεί τηλεγραφήματα από μεγαλύτερη απόσταση. Κατά τις προσπάθειες που έγιναν, ακούγονταν μόνο τουρκικοί σταθμοί και ένας γαλλικός, οπότε και εξήχθη το συμπέρασμα πως τα ελληνικά τμήματα βρίσκονταν σε απόσταση

Μετά την μάχη στο Γκεντίζ Χαν, οι οπλίτες φέρουν στους ώμους τους τον Αν/χν Ιωάννη Κωνσταντίνου (αριστερά), ο οποίος έγινε αργότερα Υποδιοικητής της Ανεξάρτητης Μεραρχίας και τον Συν/χν Νικόλαο Πλαστήρα (δεξιά).

μεγαλύτερη των 120 χιλιομέτρων. Στις 03.00 το πρωί της 18ης Αυγούστου, ο ασύρματος της Μεραρχίας λαμβάνει μια κρυπτογραφημένη μα ακατάλοπτη διαταγή της Στρατιάς. Η τελευταία παράγραφος αυτής, η οποία ζητήθηκε από την Μεραρχία να επαναληφθεί, ανέφερε τα εξής: «εάν μέχρι της αύριον 18 Αυγούστου 1922, δεν συνδεθείτε μετά του Α' ή Β' Σώματος Στρατού, κατέλθετε δια Γκεντίζ προς Ουσάκ».

Η διοίκηση της Μεραρχίας εκτιμούσε ότι το Νότιο Συγκρότημα θα υποχωρούσε προς Ουσάκ, όπου

και θα οργάνωνε αντίσταση αναμένοντας ενισχύσεις από τη Στρατιά. Οι ενδείξεις όμως, ήτοι η σιγή από την κατεύθυνση Ντουμλού Πινάρ και Ουσάκ, καταδείκνυαν πως το Νότιο Συγκρότημα είχε υποχωρήσει πέρα του Ουσάκ. Ποια λοιπόν η σκοπιμότητα της πορείας της Μεραρχίας προς Ουσάκ; Ήταν πλέον έκδολο για το επιτελείο της, πως η Στρατιά δεν ήταν κυρία της καταστάσεως και πιθανώς η εκτέλεση της διαταγής θα οδηγούσε στην καταστροφή. Με αυτό το αιτιολογικό, η διαταγή αγνοήθηκε και στις 8 το πρωί της 18ης Αυγούστου η Μεραρχία κινεί για την Κιουτάχεια. Μετά από πορεία 4 χιλιομέτρων, η Φάλαγγα ακολουθεί πορεία νότια, μέσω της αμαξιτής οδού παραπλεύρως του ποταμού Γύμαρη. Ο ποταμός ευρίσκεται εντός φαραγγιού μήκους 18

χιλιομέτρων και πλάτους 100-200 μέτρων, το οποίο η Μεραρχία διασχίζει με πλαγιοφυλακές αριστερά και δεξιά και εμπροσθοφυλακή δύο Ταγμάτων του 51ου Συντάγματος Πεζικού και μιας ορεινής πυροβολαρχίας, υπό τον αντισυνταγματάρχη Κωνσταντίνου.

Στις 10 το πρωί, η δεξιά πλαγιοφυλακή συναντά 10 Τούρκους ιππείς νοτίως του χωριού Ζιντζιρλί Κούγιού, οι οποίοι συνοδεύουν φάλαγγα 30 αμαξών, γεμάτων με πυρομαχικά του Ελληνικού Στρατού και αιχμαλώτους, έναν αξιωματικό και 4 οπλίτες του 32ου Συντάγματος Πεζικού. Αιχμαλωτίζει 2 από τους ιππείς, ενώ απελευθερώνει τους Έλληνες αιχμαλώτους και κατάσχει τις άμαξες.

Μισή ώρα αργότερα, η αριστερή πλαγιοφυλακή συγκρούεται με 25 Τούρκους ιππείς, τους οποίους και καταδιώκει προς Νότο. Στο ίδιο χρονικό διάστημα, η εμπροσθοφυλακή της Φάλαγγας ανακαλύπτει στο φαράγγι πλήθος πτωμάτων και τραυματισμένων οι οποίοι ανήκουν στο 32ο Σύνταγμα Πεζικού και πληροφορούν πως το Σύνταγμά τους διαλύθηκε στο σημείο από τουρκική επίθεση την προηγούμενη ημέρα.

Η αριστερή πλαγιοφυλακή συναντά επί της αμαξιτής οδού Κιουτάχειας-Αφιόν Καραχισάρ ουλαμό τουρκικού ιππικού, ακολουθούμενο από

Ο Συνταγματάρχης Δ. Αμπελάς, ήταν λοχαγός του πυροβολικού κατά την πορεία της Ανεξάρτητης Μεραρχίας το 1922

φάλαγγα πεζικού. Δέχεται οβίδες πυροβολικού και εγκαταλείπει τις θέσεις της, υποχωρώντας ατάκτως προς το κύριο μέρος της ελληνικής φάλαγγας. Ακολουθεί σφοδρή τουρκική επίθεση η οποία αποκρούεται σθεναρά από τα αμυνόμενα ελληνικά τμήματα. Στις 2 το μεσημέρι, ο Διοικητής της Μεραρχίας διατάζει την συνέχιση της πορείας των μη εμπλεκόμενων τμημάτων προς την έξοδο του φαραγγιού, υπό την κάλυψη του 53ου Συντάγματος Πεζικού. Οι βολές όμως του τουρκικού πυροβολικού, υποχρεώνουν τη Φάλαγγα να ακολουθήσει βορειότερο δρομολόγιο προς δασώδη κορυφή, ενώ οι τουρκικές επιθέσεις βαστούν μέχρι τις 20.00. Το σκοτάδι και η αναγνώριση από έναν αξιωματικό της Μεραρχίας ημιονικής οδού η οποία διερχόταν από την

δασώδη κορυφή και η οποία τελικώς ακολουθήθηκε, συνέβαλαν στο να απεμπλακεί ο φάλαγγα από τους Τούρκους, εισερχόμενη στο χωριό Κιρέτσκιοϊ, όπου και παρέμεινε από τις 23.00 έως τις 02.00 της 19ης Αυγούστου. Οι απώλειες της Μεραρχίας ήσαν 24 νεκροί (3 αξιωματικοί, 2 υπαξιωματικοί και 19 οπλίτες), 56 τραυματίες και 33 οπλίτες του 6/53ου Λόχου και 1/53ου Τάγματος αγνοούμενοι. Κατά τη διάρκεια της πορείας της Φάλαγγας, εντάχθηκαν σ' αυτή περί τους 5 αξιωματικούς και 170 οπλίτες του 32ου Συντάγματος Πεζικού, οι οποίοι είχαν κρυφτεί εντός του φαραγγιού από την πρηγούμενη, όταν το Σύνταγμά τους δέχθηκε την τουρκική επίθεση και κατεστράφη.

Απεδείχθη αργότερα, πως η Ανεξάρτητος Μεραρχία είχε δεχθεί την επίθεση 2 τουρκικών μεραρχιών (μία μεραρχία ιππικού και την III μεραρχία Καυκάσου), οι οποίες είχαν διαταχθεί να κινηθούν ταχύτατα προς Ινονού για να ανακόψουν την υποχώρηση του Γ' Σώματος Στρατού!

Η πορεία της 18ης Αυγούστου (πορεία 25 χιλιομέτρων) συνεχίζεται από τις πρώτες πρωινές ώρες της επομένης, με τη Φάλαγγα χωρισμένη σε τρία τμήματα: εμπροσθιφυλακή, κυρίως σώμα και οπισθιφυλακή. Η επιμελητεία έπρεπε να φροντίσει για την εξασφάλιση τροφής από τα γύρω χωριά, καθώς τα εφόδια της Μεραρχίας είχαν σωθεί. Κατά την πορεία, εντοπίζονται διάσπαρτα παντού τριγύρω, τα πτώματα τουλάχιστον 350 Ελλή-

νων Στρατιωτών, συλημένα από τους χωρικούς και τους τσέτες, καθώς και τραυματίες οι οποίοι φροντίζονται και εντάσσονται σε ξεχωριστό λόχο εντός της Μεραρχίας. Το θέαμα αποκαρδιώνει αλλά ταυτόχρονα κινητοποιεί στο έπακρο το ένστικτο επιβίωσης των ανδρών. Το μεσημέρι, μετά από πορεία 20 χιλιομέτρων, η Μεραρχία φτάνει βόρεια του χωριού Κινίκ Βεράν, όπου στρατοπεδεύει. Μια τουρκική περίπολος η οποία εμφανίστηκε από την κατεύθυνση του χωριού, δέχτηκε πυρά από φυλάκιο της Μεραρχίας και αποχώρησε. Τις απογευματινές ώρες, ένα ελληνικό αεροπλάνο διέγραψε κύκλους πάνω από τη Μεραρχία και κατόπιν απομακρύνθηκε. Η διοίκηση της Μεραρχίας συμπέρανε πως το Νότιο Συγκρότημα είχε υποχωρήσει δυτικά του Ουσάκ, κατόπιν πληροφοριών Τούρκων χωρικών πως τουρκικό ιππικό είχε κινηθεί 2 μέρες πριν προς την κατεύθυνση του Ουσάκ και οι κανονιοβολισμοί από εκεί είχαν σταματήσει την 18η Αυγούστου.

Στις 4 τα ξημερώματα της 20ης Αυγούστου, η Μεραρχία πορεύεται εκ της αμαξιτής οδού προς Γκεντίζ. Περί ώρα 11, εμφανίζεται από νοτιοδυτικά ελληνικό αεροπλάνο, το οποίο αφού αναγνώρισε την Φάλαγγα, έριξε σιδερένιο δοχείο με την ακόλουθη διαταγή:

«9.8.1922. Προς Ανεξάρτητον Μεραρχίαν. Παρά πάσαν προσδοκίαν, η νότια ομάς Μεραρχιών συγκεντρούται ταχύτατα υπό την πίεσην του εχθρού ανατολικώς της Φιλαδελφείας. Το Γ' Σώμα Στρατού συγκεντρούται άνευ πιέσεως ανατολικώς της Προύσης. Επειδή η τροπή των επιχειρήσεων εις την νότια ομάδα επέφερε σύμπτυχιν ταχυτέραν της αναμενομένης, κανονίσατε την θέσιν σας υποχωρούντες εν ανάγκη και προς βορράν και τρεφόμενοι εκ των πόρων της χώρας. Το Γ' Σώμα Στρατού διατάσσεται, όπως δι' αναγνωρίσεων αεροπορικών παρακολουθή την κίνησην της Μεραρχίας και παρέχει αυτή πάσαν πληροφορίαν περί εχθρικών κινήσεων. Χατζανέστης Διοικητής Στρατιάς».

Στο δοχείο περιέχονταν και πληροφορίες που

είχε συλλέξει ο πιλότος του αεροπλάνου κατά την πτήση και με βάση τα νέα δεδομένα, το πολεμικό συμβούλιο της Μεραρχίας αποφάσισε την πορεία προς Γκεντίζ, Σιμάβ, Σιντιργί, Κιρκαγάτς.

Η πορεία συνεχίστηκε μετά το μεσημεριανό φαγητό, με τη Φάλαγγα να εντοπίζει στους λόφους βορειοανατολικά του Γκεντίζ τα πτώματα Ελλήνων Στρατιωτών, αποκεφαλισμένα και με βγαλμένα μάτια. Η Μεραρχία σταματά μετά από πορεία 30 χιλιομέτρων για να διανυκτερεύσει έξω από το Γκεντίζ, ενώ στους άνδρες παρέχεται ζεστό συσσίτιο με κρέας, δίχως ψωμί το οποίο είχε τελειώσει.

Αφού έλαβαν πρωινό ρόφημα και απόθεσαν στην πυρά αποσκευές περιττές που δυσχέραιναν την πορεία, οι άνδρες ξεκίνησαν εκ νέου την 7η πρωινή της 21ης Αυγούστου. Μικρός αριθμός βοιλών πυροβολικού της οπισθοφυλακής στάθηκε ικανός να διαλύσει ομάδα Τούρκων ιππέων, η οποία ακολούθιούσε την Φάλαγγα, ενώ δύναμη 150 Τούρκων ιππέων, προπομπός τουρκικής Μεραρχίας που κινούνταν για να προλάβει την κατάληψη του Σιμάβ από τον Ελληνικό Στρατό, είχε την ίδια τύχη. Περί την 5η απογευματινή, η εμπροσθοφυλακή της Μεραρχίας φτάνει βορείως του Σιμάβ, με την οπισθοφυλακή να προσεγγίζει το σημείο μετά από 4

ολόκληρες ώρες. Τις βραδινές ώρες, λοχίας της Β Μεραρχίας παρουσιάστηκε και ανέφερε πως το Νότιο Συγκρότημα είχε διαλυθεί στο Ντουμλού Πινάρ.

Στις 4 το πρωί της 22ας Αυγούστου, η Μεραρχία ξεκινά υπό το σεληνόφως προς Σιμάβ. Έχι ώρες μετά, η εμπροσθοφυλακή παρελαύνει στοιχισμένη κατά τετράδες εντός της πόλεως, με τους Τούρκους έκπληκτους να αναρωτιούνται εάν και κατά πόσον ισχύουν οι ειδήσεις της συντριβής του Ελληνικού Στρατού στο Αφιόν Καραχισάρ! Οι κάτοικοι φοβούμενοι το ξέσπασμα της οργής της Μεραρχίας, συγκεντρώνονται στην αγορά και περιποιούνται τους Έλληνες Στρατιώτες. Ο Μέραρχος διατάσσει τον Τούρκο δήμαρχο να παρασκευαστεί ψωμί για την Μεραρχία και να συγκεντρωθεί κριθάρι για τα ζώα. Παράλληλα, δια μυστικού τηλεφώνου που συνέδεε το Σιμάβ με το Ντεμιρτζί και χρησιμοποιώντας αξιωματικούς που ομιλούν την τουρκική, γίνεται γνωστό ότι οι Τούρκοι έχουν καταλάβει το Ουσάκ και προελαύνουν προς Φιλαδέλφεια. Η πληροφορία άφιξεν ισχυρής τουρκικής δύναμης στο Σιμάβ, οδήγησε στη διαταγή του Διοικητή της Μεραρχίας για αναχώρηση, η οποία ξεκίνησε στις 21.00 προς το χωριό Ορελάρ, όπου και έφθασε μετά από πορεία 11 χιλιομέτρων.

Την 6η πρωινή της 23ης Αυγούστου, η Μεραρχία κινεί προς Γιενίκιοϊ και καταλήγει στο Μουτάκιοϊ, όπου και στρατοπεδεύει κατόπιν πορείας 27 χιλιομέτρων. Η πορεία συνεχίζεται από τις 7 το πρωί της επομένης, 24ης Αυγούστου, από δρόμο στενό και δύσβατο, παράλληλα προς την κοίτη του ποταμού Σιμάβ και καταλήγει μετά από 22 χιλιόμετρα στη θέση Ριζά. Ενδεικτικό της εξάντλησης των ανδρών είναι το γεγονός πως προτίμησαν να κοιμηθούν νηστικοί, απ' το να περιμένουν το μαγείρεμα του κρέατος που μετέφεραν.

Η 24η Αυγούστου βρίσκει την Ανεξάρτητη Μεραρχία στη θέση Ριζά, όπου και μένει μέχρι το

Τηλεφωνική συνεννόση από το στρατηγείο στο Μουταλίμπ με μια προφυλακή στο όρος Μποζ Νταγ, τον Οκτώβριο του 1921. Στο κέντρο ο Συνταγματάρχης Δ. Θεοτόκης και δεξιά ο επιτέλαρχης Γ. Κορτζάς. (Αρχείο Ιφιγένειας Κορτζά-Τηλιακού).

μεσημέρι. Στις 12.30 η εμπροσθοφυλακή και το κυρίως σώμα της Φάλαγγος ξεκινά, ενώ η οπισθοφυλακή που βρίσκεται ακόμη στο σημείο συγκέντρωσης της προηγούμενης νημέρας, βάλλεται από εχθρικές οβίδες. Υπό το συντονισμό και τις διαταγές του αντισυνταγματάρχη Κωνσταντίνου, η 2η πυροβολαρχία βάλλει κατά των εχθρικών θέσεων με επιτυχία, οπότε και έπαυσε η δράση του εχθρού. Επιθέσεις δέχεται και η εμπροσθοφυλακή της Μεραρχίας, οι οποίες υπήρξαν ανεπιτυχείς χάρη στις ελληνικές αντεπιθέσεις υπό την καθοδήγηση του αντισυνταγματάρχη Τσίπουρα. Μετά από εξαντλητική πορεία 20 χιλιομέ-

τρων μέσω της στενωπού, η εμπροσθοφυλακή την 5η απογευματινή εισέρχεται στο Σιντιργί και το σύνολο της Μεραρχίας αφού παρελαύνει στο κέντρο της κωμοπόλεως, πιάνει τα γύρω υψώματα όπου και καταυλίζεται. Οι μισοί κάτοικοι της κωμοπόλεως είναι Έλληνες, οι οποίοι βλέπουν στην Μεραρχία το εισιτήριο της σωτηρίας τους. Επιτροπή κατοίκων συναντά τον Μέραρχο, ζητώντας του να τους επιτρέψει να ακολουθήσουν τη Μεραρχία. Ο Διοικητής της Μεραρχίας βρίσκεται σε δίλημμα: να εγκαταλείψει τους συμπατριώτες του ή να θέσει σε κίνδυνο ολόκληρη τη Μεραρχία. Ο Διοικητής της Μεραρχίας βρίσκεται σε δίλημμα: να εγκαταλείψει τους συμπατριώτες του ή να θέσει σε κίνδυνο ολόκληρη τη Μεραρχία; Τελικώς, αποφασίζει να αρνηθεί το αίτημα, γεγονός το οποίο προκαλεί σκηνές αλλοφροσύνης μεταξύ των κατοίκων. Πλήθος εξ αυτών, περιστοιχίζει νύχτα τον στρατιωτικό καταυλισμό, ευελπιστώντας πως το πρώι θα τους επιτραπεί να ακολουθήσουν τη Μεραρχία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΜΙΣΤΟΣ ΠΛΗΘΩΝ: Φιλόσοφος, μέντορας και πρωτοπόρος εθνοκοινωνιοτής

Για την πλειοψηφία των ανθρώπων που ψάχνουν την ιστορία, τα χρόνια του Μεσαίωνα καλύπτονται από βαθειά καταχνιά. Στην Ελλάδα, την περίοδο προς το τέλος του 14ου αιώνα, διανύεται μία από τις πιο δυσμενείς περιόδους του Ελληνισμού.

ΤΗΣ Κορίνας Πενέση

Η Βυζαντινή Αυτοκρατορία ψυχορραγεί, δεχόμενη αλλεπάλληλα εσωτερικά κτυπήματα και εξωτερικές επιβουλές.

Το Έθνος, διωγμένο και αλλοτριωμένο επί δεκαετίες, αναλώνεται σε διενέξεις, ενώ διανύει την πλέον αντίξοη περίοδο της υπάρξεώς του.

Εκείνη την σκοτεινή περίοδο, ο εμφάνιση του Γ. Γεμιστού αποτελεί έναν πνευματικό σπινθήρα, που ακτινοβολεί μέσα στο σκο-

τάδι, το αστραφτερό φως της Ελληνικής διανοήσεως. Ο Γεώργιος Γεμιστός, μία από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες στον χώρο των Γραμμάτων, ο οποίος επέλεξε για τον εαυτό του το παρώνυμο «Πλήθων», ώστε να θυμίζει το όνομα «Πλάτων», στα βυζαντινά κείμενα της εποχής, αναφέρεται ως «Φιλόσοφος», χαρακτηριστικά ανάφεραν πως «Φιλόσοφος, ήταν μόνο ένας, ο Γεώργιος Γεμιστός-Πλήθωνας».

«Πολλούς μεν θεόμορφους ἄνδρες
Γέννησε η Ελλάδα,
που εξέχουν στη σοφία
και στην ἀληθινή φρεσκάτη.

Αλλά ο Γεμιστός, όσο διαφέρει ο Φαέθων
από τ' αστέρια.

Τόσον υπερέχει από τους ἄλλους και στα δύο».

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΜΙΣΤΟΣ ΠΛΗΘΩΝ: ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ, ΜΕΝΤΟΡΑΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ ΕΘΝΟΚΟΙΝΩΝΙΣΤΗΣ

Ο Γεώργιος - Πλήθων Γεμιστός, γεννήθηκε το 1355 στην Κωνσταντινούπολη, από επιφανή οικογένεια. Η καταγωγή αυτή του έδωσε το πλεονέκτημα να αποκτήσει βαθειά και ολοκληρωμένη μόρφωση σε θέματα θρησκευτικά, ιστορικά, πολιτικά και οικονομικά. Σπούδασε φιλοσοφία, ιστορία, αστρονομία και νομικά. Είχε έντονο ενδιαφέρον για την ερμηνεία και τη χρήση της αρχαίας Ελληνικής και Λατινικής γλώσσας.

Μία ισχυρή και αμφιλεγόμενη προσωπικότητα, ο τελευταίος των Νεοπλατωνικών φιλοσόφων και από τους πρώτους σκαπανείς του Εθνικισμού, μία από τις σημαντικότερες προσωπικότητες του υστεροβυζαντινού πνευματικού βίου, ήταν ένας βαθύς γνώστης του Πλατωνισμού. Πολυθεϊστής και ένθερμος υπερασπιστής της φυσικής και φυλετικής συνέχειας του Ελληνισμού («Εσμέν Έλληνες το γένος, ως η τε φωνή και η πάτριος παιδεία μαρτυρεί»), η σκέψη του επιρρέασε έντονα την Ιταλική διανόση της εποχής και συνέβαλε στην τελική διαμόρφωση του ρεύματος που ονομάστηκε, «Αναγέννηση».

Η επιρροή του Πλήθωνα στη διαμόρφωση του πνευματικού κόσμου του Μιστρά και κατ' επέκταση της «Λακεδαίμονος» ήταν καθοριστική. Το συγγραφικό του έργο, το οποίο κινείται σε πολλούς θεματικούς

άξονες, επηρέασε σημαντικά τους συγχρόνους του, αλλά και τους μεταγενέστερους.

Δέχθηκε την αναγνώριση πολλών προσωπικοτήτων της εποχής του, ανάμεσα στις οποίες βρίσκονται αυτοκράτορες, ενώ οι θρησκευτικές του απόψεις και η αμφισβήτηση του Αριστοτέλη, ήταν οι αιτίες να γίνει αντικείμενο σκληρής κριτικής από άλλους φιλοσόφους, αλλά και από το Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Ο κύριος συντελεστής του νεοπλατωνικού κινήματος στη Δύση, ζει σε μια εποχή που αποδεδειγμένα αποτελεί μία από τις πλέον κρίσιμες φάσεις της Βυζαντινής Ιστορίας.

Εκεί στην Πελοπόννησο που είναι κατά κάποιο τρόπο Ελληνικό οχυρό επιτρέπει να αναβιώσει γύρω στα 1400 ένας «Ελληνισμός» με την αρχαία σημασία. Θα αναβιώσει μια ελπίδα, ένα κίνημα που χαρίσει δύναμη σε όλη τη διάρκεια της τουρκικής κυριαρχίας. Ο Πλήθων, με το μυσταγωγικό του έργο επιδιώκει να αφυπνίσει κοιμισμένες συνειδήσεις, δίνοντας με την αναγεννητική του διδασκαλία πνοή στον ετοιμοθάνατο Ελληνισμό.

Το 1380 ο Γ. Γεμιστός εγκαταστάθηκε στην τότε πρωτεύουσα του Οθωμανικού κράτους Αδριανούπολη, όπου μαθήτευσε δίπλα σε έναν Ελληνιστή δάσκαλο, τον Ελισαίο. Εικάζεται ότι επέστρεψε ξανά στην Κωνσταντινούπολη, όπου εκεί δίδαξε Φιλοσοφία στο πανεπιστήμιο. Τα έργα του είναι κυρίως επανεκδόσεις αρχαίων ιστορικών κειμένων, με έμφαση σε θέματα αστρονομικά, γεωγραφικά, φιλολογικά και φιλοσοφικά. Ο Γ. Γεμιστός ήταν γνώστης της Αριστοτελικής φιλοσοφίας, αλλά στην πορεία έγινε ένθερμος υποστηρικτής του Πλατωνισμού. Από τη μελέτη των «Βίων του Πλουτάρχου», γνώρισε τις κοινωνικοπολιτικές ιδέες των μεταρρυθμιστών της αρχαίας Σπάρτης, από τις οποίες εμπνεύστηκε το πολιτικό του πρόγραμμα.

Έπειτα από διαδοχικές αναζητήσεις, ο Πλήθων φεύγει από την Κωνσταντινούπολη και καταφεύγει στον Μυστρά. Στην απόφαση αυτή συ-

νέβαλε η υποσυνείδητη έλξη την οποία ένιωθε ο φιλόσοφος για την Σπάρτη, η οποία πλησίαζε το πλατανικό πρότυπο της ιδεατής Πολιτείας, αλλά πρωτίστως το γεγονός ότι οι ιδέες του άρχισαν να γίνονται στόχος κάποιων σκληροπυρηνικών του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Κατά τη διάρκεια παραμονής του στην Πελοπόννησο, αναδείχθηκε η

έντονη προσωπικότητά του. Ιδρύει Φιλοσοφική Σχολή, διατελεί Σύμβουλος των Δεσποτών, καθώς και των τελευταίων αυτοκρατόρων του Βυζαντίου με αποστολή την «Προστασία των Νόμων».

Στον Μυστρά ο Πλήθωνας έλαβε το αξίωμα του ανώτατου δικαστικού, το οποίο χρησιμοποίησε απολύτως αμερόληπτα (όπως φαίνεται από τον επικήδειο που εκφώνησε ο μαθητής του Ιερώνυμος Χαριτώνυμος: «...και μνη δικαιοσύνη

τοιαύτη τις ἡ τῶν ανδρί, ως λήρου είναι Μίνω εκείνον και Ραδάμανθυν τούτῳ παραβαλλομένους», σημειώνεται δε, από τὸν ἴδιο, ὅτι εάν χάνονταν οἱ Νόμοι, μονάχα ο Πλάτων θα είχε την δυνατότητα να τους επαναδιατυπώσει, καὶ μάλιστα καλύτερα κι από τὸν Σόλωνα καὶ τὸν Λυκούργο.

Τὸ 1437 συνόδευσε τὸν αυτοκράτορα Ιωάννη Η' Παλαιολόγο καὶ τὸν Πατριάρχη Ιωσήφ στὸν εκκλησιαστικὸν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας ως επικεφαλής τῆς ελληνικῆς αντιπροσωπείας για τὴν ἐνώση τῶν εκκλησιῶν. Η βοήθειά του στὸν Σύνοδο ἤταν πολύτιμη, καθὼς με τὰ Λατινικά που γνώριζε καὶ με τὴν επιστημονική του κατάρτιση, ἤταν σύμβουλος καὶ διερμηνέας. Κατά τὴν διάρκεια τῆς παραμονῆς του στὴν Φλωρεντία, η προσωπικότητα, η μόρφωση καὶ η ευλωπτία του εντυπωσίασαν ιδιαιτέρως τους Ιταλούς ανθρωπιστές καὶ μεταξύ αὐτῶν, τὸν Ηγεμόνα τῆς Φλωρεντίας, Κοσμά των Μεδίκων.

Στὴν Φλωρεντία ο Γεμιστός σχετίστηκε με σπουδαίους ανθρώπους τῆς εποχῆς, ὥστε τὸν μετέπειτα ιδρυτή τῆς «Πλατωνικῆς Ακαδημίας» Κόσμιμο Μέδικο καὶ τὸν Ιουλιανό, αντιπρόσωπο του Πάπα. Ο πρώτος διευθυντής τῆς «Πλατωνικῆς Ακαδημίας» Μαρσίλιο Φιτσίνο απεκάλεσε αργότερα τὸν μεγάλο δάσκαλο Πλάτωνα, «δεύτερο Πλάτωνα».

Εκεὶ ἔγραψε τὴν φιλοσοφικὴν μελέτην «Περὶ ὧν Αριστοτέλης πρὸς Πλάτωνα διαφέρεται», η οποία αποτελεῖ ἔνα ἔργο υπερασπίσεως τοῦ Πλάτωνα καὶ τῆς φιλοσοφίας του, ἐναντὶ τοῦ Αριστοτέλη. Ο Πλάτωνας, με αυτὸν τὸ ἔργο, γίνεται η αφορμή να ξεσπάσει αντιπαράθεση μεταξύ Πλατωνικῶν καὶ Αριστοτελικῶν.

Ο Γ. Γεμιστός ἔφυγε πρὶν απὸ τὴν λήξη τῶν εργασιῶν τῆς Συνόδου καὶ επέστρεψε στὸ Μιστρά περὶ τὸ 1441. Θα συγγράψει τὸ μεγαλειώδες ἔργο του «Νόμων Συγγραφή», τὸ οποίο περιλαμβάνει προτάσεις για τὴν οικονομία, τὸ στρατό, τὴν ἀσκοπὴ τῆς εξουσίας, τὴν γεωργία, τὴν ἀνθιση τῶν τεχνῶν καὶ του πολιτισμού. Δυστυχώς σώζονται μόνο 16 απὸ τὰ 101 κεφάλαια τῆς Συγγραφῆς, διότι ἡταν γραμμένα ξεχωριστά απὸ τὸ χειρόγραφο του συνολικού ἔργου, τὸ οποίο μετά τὸ θάνατο του Πλάτωνος ἐφτασε στὰ χεριὰ τῆς Θεοδώρας, τῆς γυναίκας του Δημητρίου Παλαιολόγου. Αυτή τὸ διάβασε, κατάλαβε ὅτι οι σκέψεις του Πλάτωνος δὲν συνέπιπταν με τὰ δόγματα τῆς Εκκλησίας καὶ γι' αὐτὸν ἐστείλε αὐτὸν τὸ μοναδικὸ χειρόγραφο του ἔργου του στὸν Γεννάδιο Σχολάριο, τὸν μετέπειτα πρώτο Οικουμενικό Πατριάρχη τῆς τουρκοκρατίας, στὸν Κωνσταντινούπολην.

Ο Σχολάριος, ο οποίος για χρόνια εἶχε τὴν υποψία ὅτι ο Πλάτων με τὴν φιλοσοφικὴν του σκέψη επηρεασμένη απὸ τὸ ἔργο του Πλάτωνα εἶχε απομακρυνθεῖ απὸ τὴν οικουμενιστικὴν αἵρεσην τῆς Ορθοδοξίας, τώρα κρατούσε τὴν επιβεβαίωσην αὐτῆς τῆς υποψίας στὰ χέρια του. Για να κρατήσει τὶς «επικίνδυνες» σκέψεις που περιείχε αὐτὸν μακριά απὸ τὸ ποίμνιο του, ἔκαψε δημόσια τὸ μοναδικὸ στὸν κόσμο χειρόγραφο τῆς «Πραγματείας περὶ Νόμων», καθὼς ἐβριθεὶ απὸ «τὰ σαπρά τῶν Ελλήνων ληρήματα». Για να δικαιολογήσει αὐτή του τὴν πράξη, διέσωσε τὰ τμήματα εκείνα του βιβλίου του Πλάτωνα που φαίνεται να «ασέβειά» του, η «ειδωλολατρία του» καὶ οι ύμνοι του πρὸς τους αρχαίους Ἑλληνες θεούς.

Επίσης τόνισε πως ο Χριστός ήταν η παρηγοριά και το στήριγμα των υποδούλων, η πράξη του αυτή επομένως δεν ήταν απλώς μια πράξη εκδίκησης, αλλά μια πράξη πολιτικής σκοπιμότητας... Ήταν αυτός που διέταξε τον βασανισμό και την θανάτωση του Ιουβενάλιου, μαθητή του Πλήθωνος, όταν εκείνος γύριζε σε όλη την Πελοπόννησο εκφωνώντας λόγους κατά της βυζαντινής εξουσίας και της Εκκλησίας.

Ο Πλήθων, σύμφωνα με όσα είναι γνωστά, ήταν επικεφαλής μιας μυτικής οργάνωσης. Πρόκειται για μια μυστηριακή κίνηση, η οποία έμεινε γνωστή ως «Μυστική Φατρία του Μυστρά», που είχε σκοπό την αναγέννηση της Πατρώας Θρησκείας και των Ελληνικών Μυστηρίων. Στον Μυστρά, σε μια ερημική τοποθεσία, υπήρχε μια σπηλιά, το «Πληθώνειον Άνδρον», όπου ο φιλόσοφος επιδιδόταν στην άσκηση του φιλοσοφικού και τελετουργικού του έργου.

Η «Νόμων Συγγραφή» του Πλήθωνα, σύμφωνα με τον Πίνακα Περιεχομένων που διασώθηκε από την πυρά, περιελάμβανε:

- Θεολογία, βασισμένη στις αντιλήψεις του Πλάτωνα,
- Ηθική, βασισμένη στις απόψεις των παραπάνω φιλοσόφων και τους Στωικούς,
- Στοιχεία πολιτικής φιλοσοφίας, βασισμένα στην άριστη πολιτεία του Πλάτωνα και το σπαρτιατικό πολίτευμα,
- Τελετές προς τους θεούς,
- Φυσική, σύμφωνα με τον Αριστοτέλο και

- Σύντομες αναφορές σε αρχές της Λογικής και σε θέματα υγείας, βασισμένες στην Ελληνική μυθολογία.

Ο Πλήθων είναι εκφραστής του βυζαντινού ελληνισμού που βρήκε την τόλμη να αντιδράσει στη σαθρή κατάσταση της κοινωνίας της εποχής του. Παρατηρούμε, για παράδειγμα, ομοιότητες με την Πλατωνική φιλοσοφία σχετικά με τα μέτρα αναδιάρθρωσης του στρατού από «ομοφύλους» και όχι από ξένους μισθοφόρους, οι οποίοι δεν εμπνέουν εμπιστοσύνη.

Πολύ σημαντική είναι η αναφορά του Πλήθωνα στην Ειμαρμένη. Πιστεύει σε μια απόλυτη αιτιοκρατία, αφού τα πάντα είναι προκαθορισμένα. Πιστεύει όμως και στην ελευθερία του ανθρώπου. Ελευθερία είναι η δυνατότητα του ανθρώπου να ζει σύμφωνα με την αρετή. Η διδασκαλία περί ειμαρμένης είναι ο πυρήνας της «Ελληνικής θεολογίας» του Πλήθωνος. Η Ειμαρμένη είναι μια δύναμη που κυριαρχεί απόλυτα στον κόσμο, διάφορη και από την τύχη των αρχαίων και από τη συνεργία των χριστιανών, δηλαδή την κειραγώγηση του ελεύθερου ανθρώπου από το θεό. Οι σκέψεις του απέβλεπαν στην αναβίωση μιας «εθνικής» θρησκείας με «νεοπλατωνική» υποδομή. Αυτό βεβαίως σήμαινε απόκλιση του Χριστιανισμού από την ιδανική πολιτεία του Πλήθωνος. Ο Πλήθων πίστευε ότι η σωτηρία από τους εξωγενείς κινδύνους και την εσωτερική «κακοπολιτεία» θα μπορούσε να έρθει από μια νέα πίστη, όπως στο σύστημά του.

Τον θεωρούσε ακατάλληλο - στην μορφή που είχε στην εποχή του - για να προστατεύσει την αυτοκρατορία και τον Ελληνισμό, από την προέλαση του Ισλάμ, αφού θεωρούσε αναγκαίο να αντικατασταθεί το «Οικουμενιστικό Βυζάντιο» από ένα νέο κράτος, με κύριο ενοποιητικό στοιχείο την κοινή Ελληνική καταγωγή.

Και την διατράνωσε ο Γερμιστός την πίστη του αυτή σε πολλές επιστολές του. Σε μία από αυτές, προς τον Αυτοκράτορα Μανουήλ Παλαιολόγο το 1412, αναφέρει: «Λοιπόν είμαστε βέ-

βαιαί· Έλληνες στην καταγωγή εμείς, τους οποίους κυβερνάτε και είσθε βασιλείς, όπως μαρτυρεί η γλώσσα και η πατροπαράδοτη Παιδεία. Δεν μπορεί δε να βρεθεί οικειότερη Χώρα για τους Έλληνες από την Πελοπόννησο και την Χώρα της Ευρώπης, που είναι κοντά σε αυτήν και τα γειτονικά νησιά. Γιατί όπως φαίνεται βέβαια, οι Έλληνες κατοικούσαν πάντοτε σε αυτήν την Χώρα, οι ίδιοι όσο θυμούνται άνθρωποι, χωρίς να έχουν κατοικήσει άλλοι πριν από αυτούς... αλλά αντίθετα, οι ίδιοι οι Έλληνες φαίνεται ότι κατοικούσαν αυτή την Χώρα και δεν την εγκατέλειψαν....».

Η προσωπικότητα του Γεωργίου Γεμιστού Πλήθωνα είναι ευρηματική. Χάραζε αδιαμφισβίτητα νέους δρόμους, στην κρίσιμη στιγμή της μετάβασης του Ελληνισμού από τη Βυζαντινή στη νεότερη φάση του, πρότεινε καινοτόμες για την εποχή ιδέες, και αυτό είχε ως επακόλουθο να αντιμετωπίζεται με αυστηρότητα και φανατισμό ή με θαυμασμό και αναγνώριση, ανάλογα κάθε φορά με τις θρησκευτικές, ιδεολογικές και κοινωνικές αντιλήψεις και πεποιθήσεις των κριτών του.

- Τόλμησε να αντισταθεί σε καθιερωμένες ιδέες και συμπεριφορές που ήταν επιβεβλημένες στο λαό.
- Τόλμησε να προτείνει λύσεις σε πραγματικά κρίσιμους και ιδιαίτερους καιρούς για το Βυζάντιο
- Οι θρησκευτικές του απόψεις και δοξασίες, συντέλεσαν στο να αντιμετωπίζεται αντιφατικά.

Έτσι, σε περιόδους που η εκκλησία αγωνίζονταν να ταυτιστεί με την νε-

ότερο Ελληνισμό και αισθάνονταν την υποχρέωση να αναλάβει Ηγετικό λόγο, εξαιτίας εσωτερικών δυσκολιών του κράτους, ο Πλήθων ήταν ο «άθεος», ο «προδότης» και ο «αποστάτης», με αποτέλεσμα να υπονομεύεται κάθε εθνική και Ελληνοκεντρική άποψή του.

Σε καιρούς που στην κοινωνία επικρατούσε κριτική διάθεση, τότε η «αρχαιότητα» καταλάμβανε άλλο θέση και έτσι η προσφορά του Πλήθωνος, τύχαινε μέγιστης αναγνώρισης και προβάλλονταν ως φωτεινό παράδειγμα για την επιβίωση του Ελληνισμού, καθώς και για την προβολή και την εκπλήρωση των οραμάτων του. Πώς θα μπορούσε αυτή η ευρηματική μορφή να αφήσει ανεπιρέαστους τους Έλληνες λογοτέχνες μας; Η λογοτεχνία αξιοποίησε αυτή την ιδιότυπη μορφή του Γεμιστού, επειδή τόλμησε να αντισταθεί σε καθιερωμένες ιδέες και συμπεριφορές βαθιά ριζωμένες και επιβεβλημένες στο λαό. Χαρακτηριστικότατο παράδειγμα, ο Κωστής Παλαμάς, που στον «Δωδεκάλογο του Γύφτου», προτάσσει τον Πλήθωνα ως μορφή καταξιωμένην, άντρα με αρχές και συγκεκριμένες σοβαρές προτάσεις. Ο Πλήθωνας αξιοποιείται και προβάλλεται από τον Παλαμά ως σύμβολο ελεύθερης σκέψης, ως παράγοντας εξισορροπητικός μεταξύ πίστης και φιλοσοφικού προβληματισμού, μεταξύ θεολογίας και φιλοσοφίας.

Σήμερα, σε μια εποχή αποδεδειγμένης πνευματικής νωθρότητας, ο Γ.Γεμιστός-Πλήθωνας παραμένει παραγκωνισμένος και ξεχασμένος. Η τεράστια πνευματική προσφορά και το, άγνωστο σε πολλούς έργο του, παραμένουν αξέχαστα για εμάς τους Έλληνες Εθνικιστές και η ψυχή του θα ζει μέσα μας.

ΙΔΡΥΘΗΚΕ ΣΤΑ 1903

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ· ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΝΤΟΣ: Άπο τὰ «Τραγούδια τοῦ Χωριάτη».
ΚΩΣΤΑΣ ΗΑΡΟΡΙΤΗΣ: Ό Τσαρλατάνος.
Θ. ΣΚΟΥΡΛΗΣ: Ή Βιομηχανία τοῦ Ζογμάν.
ΘΡ. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗΣ: Ή Λιόνια Μοντέρνα Τέχνη.
ΗΒΟΣ ΛΕΛΦΟΣ: Ό Κοιταζτής.
ΑΝΤΡΕΑΣ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ: Σημείωμα γιὰ τὸν «Μετανάστες».
Ι. ΖΕΡΒΟΣ: Λυρικὲς Σάτιρες.
ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΓΙΣΚΑΚΗ: Τὸ γραμματόσημο, τοῦ G. Klabund.
Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ: Στὸν δρόμους τῆς Αθήνας...
Ι. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ: Κρίση.
Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ: Γλωσσολογικά.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ: Φαινόμενα καὶ
Πράγματα. — Νέα Βιβλία. — Έπιγράμματα. — "Ο, τι
θέλετε."

12

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'. ΧΡΟΝΟΣ ΚΒ'

ΤΕΥΧΟΣ 12 (797)

ΣΩΒΡΗΣ 1930 - ΔΩΒΡΗΣ 1930

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΔΡΧ. 5.—

Σίτσα Καραϊσκάκη

Το γραμματόσημο

Σας παρουσιάζουμε ένα από τα «χαμένα» άρθρα της Υπευθύνου Διαφωτίσεως των νεανίδων, επί εθνικής διακυβερνήσεως Ιωνάννου Μεταξά, Σίτσας Καραϊσκάκη, το οποίο δημοσιεύτηκε στο τεύχος 797 του περιοδικού «Νουμάς» στα τέλη του 1930.

Πρόκειται για μία μετά-φραση από τα γερμανικά σε κείμενο του G. Klabund, ενός λογοτέχνην εν πολλοίς αγνώστου εκτός της πατρίδος του, με τίτλο «Το Γραμματόσημο». Το παρόν μπορεί να μην διατηρεί μία ιδεολογική ή εθνική σημασία, είναι όμως ένα άγνωστο λογοτέχνημα, το οποίο μεταφράστηκε από την Σίτσα Καραϊσκάκη και έχει μουσειακή αξία.

Ο λοχαγός P. αποχωρίστηκε δύσκολα από την

όμορφη νέα γυναίκα του που παντρεύτηκε πριν από ένα χρόνο. Μόλις τα 18 χρόνια είτανε ακόμα και σήμερα μετά το γάμο της παιδί. Ο λοχαγός την αγαπούσε γι αυτό και σαν παιδί του. Άλλωστε είτανε παραπάνω από 35 χρονών και δεν του' πεφτε δύσκολο να της προσφέρη την πατρική του αγάπη. Πώς θα φρόντιζε όμως τώρα από μακριά γι αυτή, πού πάντοτε χρειαζόταν νε τη φροντίδα του; Ένα

αμάθητο μικρό κορίτσι χωρίς τις ματιές του, που την οδηγούσαν, τις χειρονομίες και τα λόγια του, που κάποτες τρυφερά και κάποτες αυστηρά κάτι της δείχνανε ή κάτι της απαγορεύανε.

Να την εμπιστευτί στους γονείς, στον οδοντογιατρό Π. και στη γυναίκα του όσο βαστούσε ο πόλεμος; Όχι. Είτανε ευχαριστημένος που την απόσπασε από τα εργαλεία για βούλωμα και ξερίζωμα και σπάσιμο των δοντιών, που βουλώνανε και στουμπώνανε και την παρθενική ψυχή της. Γι αυτό την άφησε στην προστασία μιας πλικιωμένης θείας της που άκουγε βαριά μα έπαιζε εξαίρετα και χωρίς ανάπαψη πιάνο.

Είχε την ελπίδα, ότι η Αννέτα (έτσι λεγόταν η νέα όμορφη γυναίκα) θα παρηγοριότανε απ' τη μουσική και με την ειρηνευτική της βοήθεια θα υπόφερε πιο εύκολα το χωρισμό. Μα Σοπέν δεν είναι η μουσική που φέρνει φωτεινές σκέψεις. Τι απόμενε όμως άλλο στην πλικιωμένη γεροντοκόρη; Τι άλλο από το παιξίμο του Σοπέν; Τη στιγμή που από 43 χρόνια Σοπέν και πάλι Σοπέν έπαιζε; Έπαιζε λοιπόν Σοπέν και η Αννέτα αφουγκραζότανε πλέκοντας και αναστενάζοντας.

Κάθε βδομάδα στο βραδυνό φαγητό, Τετάρτη και Σάββατο ερχότανε ένας μακρυνός ξάδερφός της, ταχυδρομικός υπάλληλος, που ή βγήκε ανίκανος ή ήταν ρεζέρβα και δεν έφευγε για το μέτωπο. Της δηγότανε για τη συλλογή

του από γραμματόσημα και για χίλια δυο άλλα πράγματα. Αυτή γελούσε ευχάριστα μαζί του. Ένα βραδυνό Τετάρτης τη φίλης στο διάδρομο. Και το Σάββατο κατόπι δε μπορούσανε πια να ξεκολλήσουν τα χείλη τους.

Τόσο είτανε φλογισμένα από την αγάπη. Ο λοχαγός Ρ. έλαβε μέρος στις μάχες του Ναμούρ και Σαρλερόκ. Στους αγώνες που γίνονταν στους δρόμους μέσα πληγώθηκε βαριά και μεταφέρθηκε στο στρατ. νοσοκομείο Λύτιχ. Εδώ κοιτότανε κι ονειρευότανε στον πυρετό τη νέα όμορφη γυναίκα του, που είτανε ακόμα παιδί. Να παρακαλέσονταν να της γράψουν, τι του συμβαίνει; Κάποια άγνωστη σ' αυτόν ως τώρα ζήλια, τον έκανε ν' ανάβη πιότερο στη σκέψη πως η γυναίκα του γερή άνθιζε ενώ αυτός απόμεινε για πάντα σακατεμένος και κουρελιασμένος. Υπαγόρεψε στη νοσοκόμα αδερφή ένα στρατιωτικό δελτάριο.

«Αγαπητή Αννέτα, βρίσκομαι αλαφρά πληγωμένος στο στρατιωτικό νοσοκομείο του Λύτιχ. Καμμιά μαύρη έννοια ας μη σε ταράξη. Σε φιλά ο πιστός σου Γκερτ». Πάνω στο δελτάριο κόλλησε ένα Βελγικό γραμματόσημο.

Τον καιρό που είτανε αρραβωνιασμένοι αλλάζανε τα μυστικά της αγάπης τους με μικροσκοπική γραφή, γραμμένα κάτω απ' το γραμματόσημο.

Το στρατιωτικό δελτάριο έφτασε ένα Σαββατόβραδο.

-Ω!, είπε η Αννέτα λυπημένη, είναι αλαφρά πληγωμένος. Μα δεν πηγαίνει άσκημα.

- Δείξε μου το γραμματόσημο, είπε ο ταχυδρομικός.

- Το θέλεις για τη συλλογή σου; Ρώτησε η Αν-

νέτα κι άρχισε προσεκτικά να το ξεκολλά. Για μια στιγμή τινάχτηκε. Διάβασε: «Σα θελήσως φέρνοντας στο νου σου τον καιρό, που είμαστε αρραβωνιασμένοι, να ξεκολλήσεις το γραμματόσημο, τότε θα καταλάβω πως μ' αγαπάς ακόμα σαν και τότες και πως είσαι αρκετά δυνατή ν' ακούσος και την πιο τρομερή είδησην και να υποφέροης τη Μοίρα σου με αγίας καρδιά: Τα μάτια μου έσβησαν, τα πόδια μου κόπηκαν από μια οβίδα. Απόμεινα

σαν κούτσουρο. Έσο δυνατή. Σ' αγαπά θερμά όπως πάντα ο Γκερτ σου».

Η Αννέτα έπιασε το στήθος της με τα δυο της χέρια. Ήθελε να φωνάξῃ. Ο ταχυδρομικός υπάλληλος χλώμιανε. Στο διπλανό δωμάτιο η Θεία έπαιζε ένα βαλς του Σοπέν. Σα δυο χτυπημένα πουλιά έπεσαν τα βλέφαρα της Αννέτας. Με μάτια βυθισμένα στην εξέταση του εσώψυχου της, γύρισε για πάντα στον εαυτό της.

Η Μάχη της Χαιρώνειας

Η πόλη της Βοιωτίας με το όνομα Χαιρώνεια αναφέρεται ήδη στον Όμηρο. Το αρχαίο όνομα της πόλεως ήταν Άρνη προς τιμήν της κόρης του Αιόλου, ενώ την μετέπειτα ονομασία της, τήν οφείλει στον Χαίρωνα.

ΤΟΥ Πάτροκλου Αντωνίου

Επρόκειτο για τοπικό ήρωα, γιο του Απόλλωνα και της Θηρός του οποίου το όνομα σημαίνει: «δαμαστής αλόγων». Η συγκεκριμένη περιοχή έμελλε ν' αποτελέσει ένα από τα πλέον αιματηρά πεδία ένοπλης σύγκρουσης μεταξύ των Ελλήνων και για αρκετό καιρό ίσως το τελευταίο. Η μάχη της Χαιρώνειας κοντά στον ποταμό Θερμώδοντα (ή Αίμωνα) έλαβε χώρα στις 2 Αυγούστου του 338 π.Χ. μεταξύ του Μακεδονικού Βασιλείου υπό τον Φίλιππο Β' και των συνασπισμένων στρατευμάτων του κοινού των Βοιωτών (με πηγείδα τη Θήβα), της Αθήνας και άλλων ελληνικών πόλεων.

Έχοντας εδραιώσει την κυριαρχία του ο Φίλιππος

«τὴν δ' ἐπὶ Θερμώδοντι μάχην μένε, παμμέλαν ὄρνι·

τηνεί τοι κρέα πολλὰ παρέσσεται ἀνθρώπεια.»

«Περίμενε κατάμαυρο πουλί, την μάχη

Στον Θερμώδοντα· τότε εκεί θα έχεις

Πολλά ανθρώπινα κέρατα»

(Χρησμός πριν τη μάχη της Χαιρώνειας)

στη βόρειο Ελλάδα και στα Βαλκάνια, έρχεται ν' αντιμετωπίσει την πάλαι ποτέ κραταιά Αθήνα η οποία τον αψυφά ανοιχτά. Σύμφωνα με τις πηγές οι Μακεδόνες παρέταξαν κατά προσέγγισιν 30.000 οπλίτες και 2.000 ιππείς ενώ οι συμμαχικές δυνάμεις 35.000 οπλίτες. Ως προς τη Μακεδονική πλευρά σημαντική παρουσία ήταν εκείνη του Μ. Αλεξάνδρου ο

οποίος συμμετείχε στη μάχη όντας 18 μόλις ετών με καθοριστική συμβολή. Από την άλλη πλευρά δέσποζαν ο Θηβαϊκός Ιερός Λόχος και ο ρήτορας Δημοσθένης. Το ότι ο Αθηναίος ρήτορας παρατάχθηκε ως κοινός οπλίτης μας υποδεικνύει ότι σε αυτές τις ένδοξες εποχές «το πνεύμα ήταν και αίμα».

Αξίζει επίσης να σημειωθεί πως ο Φίλιππος είχε πολεμήσει κατά το παρελθόν στο πλευρό του Θηβαίου στρατηγού Επαμεινώνδα και ως εκ τούτου γνώριζε τη δομή και τους ελιγμούς της Θηβαϊκής φάλλαγγας.

Ο Μακεδονικός στρατός βρήκε παρατεταγμένο τον αντίστοιχο των συμμάχων όταν έφτασε στη Χαιρώνεια. Η μάχη κρίθηκε στις τακτικές που εφήρμοσε ο Φίλιππος. Κατευθύνθηκε εναντίον της Αθηναϊκής παράταξης αλλά σύντομα άρχισε να οπισθοχωρεί ενώ οι Αθηναίοι έσπευδαν να τον καταδιώξουν. Το ρήγμα που δημιουργήθηκε στην παράταξη των συμμάχων λόγω της καταδίωξης στην οποία είχαν προβεί οι Αθηναίοι ήταν μοιραίο. Το δεξί κέρας και η Θηβαϊκή φάλλαγγα έκτεθηκαν με αποτέλεσμα ο Αλέξανδρος οδηγώντας με ορμή το ιππικό να διασπάσει οριστικά το αντίπαλο στράτευμα. Παράλληλα ο Φίλιππος διέταξε αντεπίθεση αποκλείοντας το στράτευμα των Αθηναίων σε ένα παρακείμενο φαράγγι απ' όπου διέρχετο ο ποταμός Θερμώδοντας. Η Νίκη του Φιλίππου ήταν συντριπτική ενώ η πρώτη συμμετοχή σε μάχη του Αλεξάνδρου ενδεικτική για την μετέπειτα πορεία του ως Στρατηλάτη.

Ο ποταμός Θερμώδοντας απέκτησε και την ονομασία Αίμων διότι σύμφωνα με κάποιες ιστορικές εκδοχές βάφτηκε κόκκινος από το αίμα των Αθηναίων που κατέσφαξε ο στρατός του Φιλίππου στο φαράγγι πλοσίον του ποταμού. Άλλη μία δίχως όρια αιματοχυσία μεταξύ Ελλήνων είχε συντελεστεί. Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι τα αίτια αυτής της σφαγής ανάμεσα σε αδελφούς δεν ήταν πρω-

τότυπα και σε αυτή την περίπτωση. Η προσπάθεια για την απόκτηση εξουσίας, η αιώνια διχόνοια της φυλής; Άλλωστε έχουν προηγηθεί αναρίθμητοι πόλεμοι μεταξύ Ελλήνων. Ο αρχαίος συγγραφέας Πλούταρχος, καταγόμενος ο ίδιος από την εν λόγω περιοχή, προσπαθεί μέσω του έργου του αφενός να διαλευκάνει τα αίτια της σύρραξης, αφετέρου να δώσει πληροφορίες για το πολιτικό παρασκήνιο.

Η θεϊκή τύχη λοιπόν φανέρωσε πολλά σημεία για το μέλλον πριν ακόμα τη μεγάλη μάχη. Η Πυθία είχε προβεί σε ανατριχιαστικές μαντείες ενώ παράλληλα κυκλοφορούσε κάποιος Σιβυλλικός χρονισμός ο οποίος ανέφερε: «Μακάρι να βρισκόμουν μακριά από τη μάχη στον Θερμώδοντα ποταμό, να ήμουν αετός στα σύννεφα και να βλέπω κλαίει αυτός που νικήθηκε και καταστράφηκε ο νικητής ομοίως». Μάλιστα ο συγγραφέας (ο οποίος είναι μεταγενέστερος της μάχης) επιβεβαιώνει την ανωτέρω αναφορά πως ο ποταμός Θερμώδοντας μετονομάστηκε σε Αίμωνα λόγω της ανείπωτης σφαγής. Σύμφωνα πάλι με τις ίδιες πηγές οι στρατιώτες που έστηναν τις σκηνές τους πριν τη μάχη, σκάβοντας ανακάλυψαν έναν μικρό λίθινο ανδριάντα. Αυτός ο ανδριάντας αναπαριστούσε τον ήρωα Θερμώδοντα να κρατάει στην αγκαλιά του μία πληγωμένη αμάζόνα.

Ο Πλούταρχος ξεκαθαρίζει πως η αλήθεια είναι αρκετά δύσκολο να ειπωθεί. Ο Δημοσθένης όμως έχοντας ακλόνητη πίστη στα όπλα των Αθηναίων και των συμμάχων τους και εμπνευσμένος από την προθυμία και την ανδρεία τους, δεν τους επέτρεψε να λάβουν σοβαρά υπόψιν τις προφητείες και τους χρονισμούς. Τουναντίον ισχυρίζοταν πως η Πυθία επιθυμούσε την ηγεσία του Φιλίππου, ενώ υπενθύμιζε στους μεν Θηβαίους την πολεμική ανδρεία του Επαμεινώνδα στους δε Αθηναίους τη δόξα του Περικλή. Εκείνοι με τη σειρά τους και όντας εμπευσμένοι από το λαμπρό παρελθόν ακολουθούσαν τις αποφάσεις του θεωρώντας οτιδήποτε άλλο προφάσεις δειλίας. Ο ίδιος ο Δημοσθένης παρατάχθηκε στη μάχη με την ασπίδα του ν' αναγράφει : «ἀγαθῆ τύχη». Ο δε Φίλιππος μετά το πέρας της μάχης, μεθυσμένος από την νίκη και βρίζοντας ακόμα και τους νεκρούς με χυδαίο τρόπο τραγουδούσε περιπεκτικά την αρχή του ψωφίσματος του Δημοσθένους (Δημοσθένης Παιανιεύς τάδ' εἶπεν...) το οποίο αφορούσε τη συμμετοχή των Αθηναίων στη

μάχη. Όταν όμως συνήλθε μετάνιωσε πικρά για τις ύβρεις και παράλληλα αντιλήφθηκε τον επιπρόσθετο αγώνα που έπρεπε στο εξής να καταβάλει. Έτρεμε ακόμα την δύναμη του ρήτορα εξαιτίας του οποίου ριψοκινδύνευσε την πυγεμονία και τη ζωή του μέσα σε λίγες ώρες της ημέρας. Ωστόσο η αξία του Δημοσθένη δεν ήταν γνωστή κατά τον Πλούταρχο μόνο ανάμεσα στους Έλληνες.

Ο βασιλιάς των Περσών αλληλογραφούσε με τους σατράπες του διατάζοντάς τους να ενισχύουν οικονομικά τον Αθηναίο ρήτορα γιατί εκείνος μπορούσε, όσο οι Έλληνες βρίσκονται σε εμφύλια αναταραχή, να δημιουργήσει αντιπερισπασμό και παράλληλα να συγκρατήσει το Φίλιππο. Μάλιστα λέγεται ότι όταν ο Αλέξανδρος κατέλαβε τις Σάρδεις βρήκε τα γράμματα αυτά και απέδειξε περίτρανα την απόπειρα των Περσών ν' αναμειγνύονται στις ελληνικές υποθέσεις προς το συμφέρον τους. Η δωροδοκία ήταν άλλωστε μια συνήθης πρακτική των εξ' ανατολής βαρβάρων ήδη από την περίοδο των «Μηδικών».

Το αν ο Δημοσθένης δωροδοκήθηκε δεν είναι βέβαιο. Είναι όμως σίγουρο πως μετά την ήττα στη Χαιρώνεια οι αντίπαλοι ρήτορες τόν οδήγησαν σε δίκες επιβαρύνοντας τη θέση του. Ο λαός των Αθηνών όμως ήταν εκεί για να τον αθωώσει και την ίδια στιγμή να τον παροτρύνει σε πλήρη συμμετοχή του στα πολιτικά πράγματα. Όταν μεταφέρονταν τα οστά των νεκρών στρατιωτών από τη Χαιρώνεια ο μεγάλος ρήτορας ανέλαβε να εκφωνήσει τον εγκωμιαστικό-επιτάφιο λόγο για τους πολεμιστές. Αυτή η πρωτοβουλία έλαβε χώρα και πάλι με παρότρυνση του λαού ο οποίος έδειχνε να αντιμετωπίζει το όλο δυστύχημα με υψηλοφροσύνη και περηφάνεια χωρίς να έχει μετανιώσει για τις αποφάσεις του. Δεν αρκούσε μόνο μία ήττα για να λυγίσουν οι Αθηναίοι. Αξίζει

να σημειώσουμε πως στην περιοχή όπου διεξήχθη η μάχη υπάρχει μνημείο με λέοντα στην κορυφή (αντίστοιχο με εκείνο της Αμφίπολης) προς τιμήν εκείνων που έπεσαν πρωικά στο πεδίο της μάχης. Πολλοί σπεύδουν επιπόλαια να χαρακτηρίσουν τη μάχη της Χαιρώνειας ως άλλη μία σύγκρουση από τις πολλές που έχει να επιδείξει η αρχαία Ελλάδα. Αυτή η ερμηνεία είναι πρόχειρη. Και αυτό γιατί η συγκεκριμένη μάχη ανέδειξε ως κυρίαρχο όλων των Ελληνικών πόλεων κρατών, τον Φίλιππο. Για πρώτη φορά οι Ελληνικές πόλεις ήταν ενωμένες (ακόμα και παρά τη θέληση τους) κάτω από μία πηγεσία. Βέβαια δεν μπορούμε να χαρακτηρίσουμε «κατοχή» τη συγκεκριμένη πολιτική κατάσταση καθώς υπεισέρχονται παράγοντες που θα μπορούσαν να μας απασχολήσουν σε άλλο άρθρο. Σίγουρα όμως η σφαγή στη Χαιρώνεια ήταν το μεταίχμιο μεταξύ της εποχής των διαιρεμένων πόλεων κρατών και της εκστρατείας όλων των ενωμένων Ελλήνων «πλην Λακεδαιμονίων». Τα εμφύλια πάθη των προγόνων μας (τα οποία ενίστε υποδαυλίζονταν από εξωτερικούς παράγοντες όπως προαναφέραμε) θα λήξουν για κάποιο χρονικό διάστημα και ο εχθρός που είχε απειλήσει την ίδια την ύπαρξη της Ελλάδος στο παρελθόν αυτή τη φορά θα ισοπεδωθεί από τους ενωμένους Έλληνες. Όπως σε κάθε εμφύλια σύγκρουση έτσι και στη συγκεκριμένη είναι δύσκολο να διακρίνουμε ποιός ήταν ο «ωφελημένος» μετά το πέρας της μάχης. Άλλωσε σε έναν εμφύλιο μόνος κερδισμένος είναι ο κοινός εξωτερικός εχθρός που καιροφυλαχθεί ώστε να χτυπίσει με τον ίδιο τρόπο που οι ύαινες κεντούν με τα δόντα τους τα κουφάρια των νεκρών ζώων. Η μάχη στον Θερμώδοντα ποταμό θα μπορούσαμε να πούμε πως συνιστά το τέλος της κλασικής εποχής. Τις πόλεις κράτη θα διαδεχθούν τα ένδοξα ελληνιστικά βασίλεια, κληρονομιά του Μ. Αλεξάνδρου. Ο Ελληνισμός και όσα πρεσβεύει θα καταστούν οικουμενικά ενώ η ελληνική γλώσσα θα αντηκεί σε όλο τον ως τότε γνωστό κόσμο. Το όραμα του ρήτορα Ισοκράτη (Ενόπτης Ελλήνων, υποταγή βαρβάρων) θα πραγματοποιηθεί, ο ίδιος όμως δε θα το θαυμάσει έχοντας πεθάνει από εκούσια ασπτεία. Ο Φίλιππος πέθανε λίγο καιρό μετά τη μάχη της Χαιρώνειας. Ίσως σε αυτό το σημείο να επιβεβαιώθηκε ο χρονός που ανέφερε ότι: «κλαίει αυτός που νικήθηκε και καταστράφηκε ο νικητής ομοίως».

Τα Μνημεία μας σε ομηρία

«Όταν αντίκρισα τα μάρμαρα στο Βρετανικό Μουσείο, αν και χωρίς φανατικό εθνικισμό, με πλημμύρισε ένα συναίσθημα θλίψης, όπως όταν αντικρίζεις κάποιον στην εξορία. Σίγουρα τέτοια αντικείμενα ανήκουν σ' έναν και μοναδικό τόπο, όπου κυριαρχεί άπλετο φως κι η στμόσφαιρα είναι ταιριαστή.

ΤΗΣ Εμμανουέλας Καρακιόζογλου

Νομίζω πως στο Λονδίνο, ίσως να φταίει ο καθαρισμός, έχουν κιτρινίσει. Πιστεύω πάντως πως όταν μια μέρα επιστρέψουν, ο ήλιος θα τους ξαναδώσει το αρχικό τους χρώμα... Δεν μπορώ να πω πως και τα οχτώ εκατομμύρια των Ελλήνων έχουμε συνειδητοποιήσει τη σημασία τους, είμαι όμως σίγουρος πως ένα μεγάλο ποσοστό τη γνωρίζει, κι όχι μονάχα οι πνευματικοί μα και οι απλοί άνθρωποι. Κατανοώ βέβαια τη δυσκολία τη δική σας να ενδώσετε (απευθύνεται στους Άγγλους). ΑΝ όμως γίνει κάτι τέτοιο θα είναι νίκη για την τέχνη κάθε χώρας.»

-Οδυσσέας Ελύτης

Τα μνημεία του Έθνους μας είτε βρίσκονται διάσπαρτα σε διάφορους τόπους, είτε εκτίθενται σε μουσεία, έχουν αξία καλλιτεχνική, ιστορική, πολιτιστική, κοινωνική, πολιτική, οικονομική και πάνω απ' όλα εθνική.

Τα μάρμαρα του Παρθενώνα είναι τεκμήρια της Ιστορίας

της Τέχνης και ως εκ τούτου της πολιτισμικής συνέχειας των Ελλήνων, που είναι φυσικά απόρροια της φυλετικής συνέχειας. Δεν μπορεί κανείς να υποκλέψει την ιστορία ενός άλλου λαού, να οικειοποιηθεί την τέχνη του, αγνοώντας το ιθικό του δικαίωμα να απολαμβάνει την αισθητική αρτιότητα και ομορφιά των μνημείων του τόπου του και να επανασυνδέεται νοερά με την πολιτισμική του παράδοση ή αγνοώντας ότι η Τέχνη εκάστου Λαού είναι προορισμένη από και απευθυνόμενη προς την Φυλετική του Ψυχή και μόνο.

Τα μνημεία αποκτούν ξανά την καλλιτεχνική και πολιτισμική τους διάσταση όταν εντάσσονται στο φυσικό τους χώρο και αποκαθιστούν την αισθητική τους ισορροπία με το περιβάλλον, φυσικό και κοινωνικό. Η ύπαρξη ενός ευρύτερου συμβολισμού στα Γλυπτά του Παρθενώνα, που περιλαμβάνει τις κατακτήσεις του Ελληνικού Πολιτισμού,

τη διαλεκτική φιλοσοφία, την λατρεία προς το Κάλλος και την Ηρωολατρεία, καθιστά το έργο διαχρονικά αναπόσπαστο κομμάτι της ιστορίας και της παράδοσης των Ελλήνων.

Η έκθεση των Γλυπτών σε άλλο κράτος, μακριά από την Πατρίδα και τους φυσικούς τους κληρονόμους, αναιρεί όλον αυτό τον ιδιαίτερο συμβολισμό αξιών, που γεννήθηκαν στην χώρα μας. Είναι σαν να εκθέτουμε στην Αθήνα μεγαλιθικούς βράχους του Στόουνχεντζ. Τέτοια μοναδικά μνημεία αποτελούν κληρονομιά των λαών που τα δημιούργησαν και ανήκουν μόνο σε εκείνους.

Τα μνημεία έχουν χαρακτηριστεί έτσι, γιατί θεωρούνται έργα άξια μνήμης, είναι δηλαδή όντως αξιόλογα και αξιοσέβαστα ως δημιουργήματα ή κατασκευές που ικανοποιούσαν αισθητικές ή άλλες ανάγκες της εποχής τους, ηθικές αναζητήσεις ή

και πνευματικές ανησυχίες των δημιουργών τους. Η αισθητική τους παραπέμπει στον ίδιο τον ψυχισμό των προγόνων μας στο μακρινό παρελθόν και φανερώνουν το ιδιαίτερο ύφος, τα καλλιτεχνικά πρότυπα, την καλαισθησία, τις αρετές και τις πνευματικές αξίες που γέννησε στην Ελλάς.

Η αξία των μνημείων αυτών ενισχύεται περισσότερο αν αναλογιστεί κανείς ότι οι συγκεκριμένες κατασκευές είναι αποτέλεσμα της συντονισμένης εργασίας χιλιάδων ανθρώπων, ελεύθερων και δούλων, που δούλευαν με τα ελάχιστα μπχανικά και τα τεχνικά μέσα ή τις μεθόδους της εποχής τους, γεγονός που προκαλεί ακόμα μεγαλύτερη κατάπληξη και παγκόσμιο θαυμασμό.

Κάθε λαός έχει μια ξεχωριστή ιστορία που αντανακλάται ως σήμερα στα μνημεία του πολιτισμού του. Η τέχνη είναι η καλύτερη μέθοδος «αναψυλάφωσης» στο ιστορικό παρελθόν ενός λαού, για να καταλάβουμε την ιδιαιτερότητά του και τη συμβολή του στον πολιτισμό. Ιστορία δεν είναι μόνο τα πολεμικά ή τα πολιτικά γεγονότα, αλλά και τα έργα ή τα μνημεία που δημιούργησαν οι άνθρωποι και άφησαν πίσω τους ως ιδιαίτερο και ανεξίτηλο ίχνος. Εάν λοιπόν θέλουμε να γνωρίσουμε καλύτερα τους προγόνους μας και να αποκτήσουμε ιστορική συνείδηση, πρέπει να κατανοήσουμε καλύτερα την τέχνη τους και να αναπτύξουμε μια πιο γόνιμη σχέση με τα μνημεία που μας αφήσαν.

Τα μνημεία προστατεύονται από διεθνείς συμβάσεις ως κληροδοτήματα του ξεχωριστού παρελθόντος και της πολιτιστικής ιδιαιτερότητας των λαών. Αποτελούν για αυτό σημείο αναφοράς για κάθε πολιτισμένο άνθρωπο και σημείο συνάντησης για τους περιπυπτές ή επισκέπτες τους απ' όλο τον κόσμο. Τα μνημεία είναι σύμβολα

ομοψυχίας για κάθε κοινωνία που θέλει να αναπτύξει έναν ξεχωριστό «διάλογο» με το παρελθόν της και τις αξίες των προγόνων της, για να διασώσει τη μνήμη της και ν' αποκτήσει τον αναγκαίο αυτοπροσδιορισμό της και μια «πουξίδα» να την οδηγεί. Όσοι επισκέπτονται μουσεία ή περπατούν και συζητούν στους υπαίθριους αρχαιολογικούς χώρους νιώθουν ομόθυμα συναισθήματα και συνδέονται βιωματικά με το παρελθόν τους. Τα μνημεία γίνονται ένα κομμάτι της ψυχής τους και συμβολίζουν ακόμα ολόκληρο το έθνος. Ο Παρθενώνας, συγκεκριμένα, είναι το ένα από τα Εθνικά μας Σύμβολα. Είναι ένα ιστορικό τεκμήριο ώστε να επανασυνδεθούμε κοινωνικά και πνευματικά με το παρελθόν και να μπορέσουμε να αναδείξουμε τη διαχρονική του παρουσία.

Η κατοχή των γλυπτών του Παρθενώνα (σύμφωνα με τους Βρετανούς) είναι νόμιμη, με την έννοια ότι η αφαίρεση και η μεταφορά έγινε ύστερα από επίσημη άδεια που εξασφάλισε ο Έλιγιν από το σουλτάνο. Αυτή η σουλτανική άδεια όμως δεν έχει επαληθευτεί ιστορικά αφού δεν έχει σωθεί επίσημο φιρμάνι, αλλά και να είχε επαληθευτεί κανένα «σουλτανικό φιρμάνι» δεν δεσμεύει τον Κυρίαρχο Ελληνισμό. Το επιχείρημα της προστασίας τους από το Βρετανικό Μουσείο είναι παντελώς έωλο, αφού ακόμα και αν δεχτούμε ότι η Ελλάδα δεν είχε στο παρελθόν τις απαραίτητες δομές, τις διαθέτει τώρα και μάλιστα σε υπερπληθώρα.

Κοιτώντας όμως το ζήτημα από την πλευρά των χωρών που εκμεταλλεύονται αυτούς τους πολιτιστικούς θησαυρούς για ίδιον όφελος, η απόφαση για την επιστροφή τους θα δημιουργήσει ένα «κακό» προηγούμενο που θα το αξιοποιήσουν κι άλλες χώρες διατυπώνοντας παρόμοια αιτήματα για τα δικά τους μνημεία που κρατούνται «όμηροι» στα μεγάλα μουσεία του κόσμου. Το δίκιο όμως της υπεράσπισης του πλούτου των μουσείων δεν μπορεί να είναι ισχυρότερο από το δίκαιο της ιστορίας.

Μία χώρα που χαρακτηρίζεται ως το λίκνο του πολιτισμού δεν γίνεται να μην διεκδικεί τα κλεμμένα αρχαία της, διότι είναι σαν να απαρνιέται την κληρονομιά της. Δεν υπάρχει εξέλιξη χωρίς ρίζα και η ρίζα δεν αναπτύσσεται χωρίς κόπο. Αγνοώντας ένα ζητήμα τόσο υψηλής σημασίας είναι ταυτόσημο του να απαρνιέται κανείς τις ρίζες και την καταγωγή του.

ΒΙΒΛΙΑ

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΑΦΥΠΝΙΣΗ

ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΝΤΑΣ
ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΝΗΜΗ

N.G. Μιχαλολιάκου

ΚΩΔ. ΠΑΡ. : ΒΔ - 001

ΤΙΜΗ: 7 €

8ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΟΜΙΛΙΑ Ν.Γ.
ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ

8ο Συνέδριο
Ορόλα Ν.Γ. Μιχαλολιάκου

Θελούμε την
Πατρίδα μας πώω!

N.G. Μιχαλολιάκου

ΚΩΔ. ΠΑΡ. : ΒΔ - 349

ΤΙΜΗ: 4,5 €

Ο ΔΙΣΤΗ ΣΗΜΑ ΓΙΟΣ ΛΟΥΤΡΑ ΚΑΙ ΛΟΣ ΤΗΣ ΡΟΤΟΣ
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΚΕΙΜΕΝΑ ΣΤΗ ΔΥΣΗ
ΕΝΟΣ ΑΙΩΝΑ
1993-1999

N. G. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ

N. G. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ

ΚΩΔ. ΠΑΡ. : ΒΔ - 348

ΤΙΜΗ: 8 €

ΓΙΑ ΤΟΥΣ
ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΟΥΣ
ΜΟΥ

CORNELIU ZELEA CODREANU

ΓΙΑ ΤΟΥΣ
ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΟΥΣ
ΜΟΥ

K. Κοντρέανου

ΚΩΔ. ΠΑΡ. : ΒΔ - 351

ΤΙΜΗ: 14 €

Εκτυπ. Νικολάου

Το ποινικό μητρώο ενός κόμματος

E. Νικολάου

ΚΩΔ. ΠΑΡ. : ΒΔ - 350

ΤΙΜΗ: 8 €

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΩΝ ΧΙΤΩΝ

Η ελληνική γεωπολιτική στον 21ο αιώνα

K. Αλεξανδράκης

ΚΩΔ. ΠΑΡ. : ΒΔ - 330

ΤΙΜΗ: 10 €

Ο ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΕΙΣ ΤΟΥ

Υπό Κωνσταντίνου Αλεξανδράκη

O. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ

Ο ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ
ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ
ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΕΙΣ ΤΟΥ

K. Αλεξανδράκης

ΚΩΔ. ΠΑΡ. : ΒΔ - 085

ΤΙΜΗ: 7 €

ΛΙΜΠΕΡΑΛΙΣΜΟΣ
Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΧΘΡΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Θ. Κουδούνας

ΚΩΔ. ΠΑΡ. : ΒΔ - 086

ΤΙΜΗ: 7 €

<http://www.xakastima.gr/>

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ

Παραγγελίες για όλη την Ελλάδα
Τηλέφωνο: 6949361466
(καθημερινά 9:00-21:00)
Email: xakastima@gmail.com

ΣΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ

Δυο είδωλα φιλοξενούνται στο εξώφυλλο και το οπισθόφυλλο του Μαίανδρου, δύο είδωλα που έχουν να κανουν με το μέλλον αυτού του τόπου. Από την μία το «προσφυγόπουλο» ετοιμοπόλεμο και από την άλλη το Ελληνόπουλο αβέβαιο.

Την ώρα που τα Ελληνόπουλα ζουν σ' ένα καθεστώς πνευματικού και σωματικού υποστιαμού την ίδια στιγμή χιλιάδες λαθρομετανάστες καιρούν την εύνοια του κράτους και του παρακράτους.

Οποιοσδήποτε τολμήσει να ορθώσει το ανάστημά του και να υπερασπιστεί το Μέλλον αυτής της χώρας, η Αστυνομία Σκέψεως η οποία αποτελεί την προμετωπίδα υπερασπίσεως ενός σάπιου καθεστώτος, επεμβαίνει περιθωριοποιώντας την όποια αντίδραση χαρακτηρίζοντας την ως «φασιστική» και «ρατσιστική».

Απέναντι λοιπόν στην σιωπή και στην υποταγή, οφείλουμε να ακολουθήσουμε τα λόγια του Ίωνος Δραγούμη, ενός προφήτη του Εθνικισμού:

«Όταν ένας του γένους δεν φοβάται, πώς μπορεί να φοβάται το γένος; Όταν ένας του γένους δε θέλει να χαθεί το γένος, πώς μπορεί το γένος να χαθεί; Οι δικοί μας οι αντάρτες είμαστε εμείς, συ και εγώ, και ο άλλος, φθάνει να το θέλουμε. Η επιτυχία θα έλθει άμα δεν την συλλογίζεστε. Θα έλθει άμα συλλογίζεσθε πάντα το σκοπό:

Mas φτάνουν πια οι μάρτυρες. Χρειάζονται ήρωες. Γενείτε ήρωες»